پرسش و پاسخ های

هایدِلبِرگ

کلیسای بین المللی انجیلی

لارناکا، قبرس

پرسش و پاسخ های هایدلبرگ

*در کنار بعضی از جملات پاسخ‌ها، عددهای کوچکی دیده می‌شود. این عددها خواننده را به بخش «ارجاعات» راهنمایی می‌کنند. در این بخش، قسمت‌هایی از کتاب مقدس معرفی شده‌اند که به مطالب پاسخ مربوط هستند. برای هر بخش ممکن است یک یا چند ارجاع وجود داشته باشد. در صورت وجود چند ارجاع، آنها با علامت نقطه ویرگول (؛) از یکدیگر جدا شده اند.

پرسش‌وپاسخ‌های هایدلبرگ، دومین معیار عقیدتی ما، به درخواست فردریک سوم، حاکم قلمرو پالاتینات در آلمان از سال ۱۵۵۹ تا ۱۵۷۶، در شهر هایدلبرگ نوشته شد. این فرمانروای پارسای مسیحی، زکریا اورسینوسِ بیست‌وهشت‌ساله، استاد الهیات دانشگاه هایدلبرگ، و کاسپار اولویانوسِ بیست‌وشش‌ساله، واعظ دربار فردریک، را مأمور کرد تا متنی برای آموزش جوانان و راهنمایی شبانان و معلمان فراهم آورند. فردریک برای تهیهٔ این متن از مشورت و همکاری تمام اعضای دانشکدهٔ الهیات بهره گرفت. پرسش‌وپاسخ‌های هایدلبرگ به تأیید شورای کلیسایی هایدلبرگ رسید و با پیشگفتار فردریک سوم در نوزدهم ژانویهٔ ۱۵۶۳ به زبان آلمانی منتشر شد. چاپ‌های دوم و سوم آلمانی، هر یک با افزوده‌هایی مختصر، و نیز ترجمهٔ لاتینی، در همان سال انتشار یافتند. این متن به‌زودی به پنجاه‌ودو بخش تقسیم شد تا هر بخش در یکی از یکشنبه‌های سال برای کلیساها توضیح داده شود. در هلند، پرسش‌وپاسخ‌های هایدلبرگ اندکی پس از انتشار به‌طور گسترده شناخته شد؛ این امر عمدتاً حاصل تلاش پتروس دانتوس بود که آن را به زبان هلندی ترجمه کرد و به ترجمهٔ هلندی خود از مزامیر ژنو افزود. این مجموعه در سال ۱۵۶۶ منتشر شد. در همان سال، پیتر گابریل در موعظه‌های یکشنبه‌عصر خود در آمستردام شرح این پرسش‌وپاسخ‌ها را آغاز کرد. شوراهای ملی کلیساییِ قرن شانزدهم این متن را به‌عنوان یکی از معیارهای عقیدتی کلیساهای اصلاح‌شده پذیرفتند. از صاحبان منصب کلیسایی خواسته شد پایبندی خود را به این متن اعلام و آن را امضا کنند و از خادمان کلیسا خواسته شد آن را برای جماعت‌ها توضیح دهند. شورای کلیسایی دورت در سال‌های ۱۶۱۹–۱۶۱۸ این الزامات را به‌طور جدی مورد تأکید قرار داد. پرسش‌وپاسخ‌های هایدلبرگ به زبان‌های بسیاری ترجمه شده و یکی از تأثیرگذارترین و پذیرفته شده‌ترین متون پرسش‌وپاسخِ دوران اصلاحات است.

<u>روز خداوند ۱</u>

***پرسش ۱:*تنها تسلی شما در زندگی و مرگ چیست؟**

پاسخ: این است که من از آنِ خود نیستم،[۱] بلکه با جسم و جان، در زندگی و مرگ،[۲]از آنِ منجی وفادارم، عیسی مسیح، هستم.[۳]او بهای همهٔ گناهان مرا با خون گران‌بهای خود، به‌تمامی، پرداخته است؛[۴] و مرا کاملاً از سلطهٔ شیطان رهانیده است.[۵] او مرا چنان نگاه می‌دارد[۶] که بی‌ارادهٔ پدر آسمانی‌ام، حتی مویی از سرم فرو نخواهد افتاد[۷]، بلکه همهٔ امور باید در خدمت نجات من قرار گیرد.[۸] از آن‌جا که از آنِ او هستم، او به‌واسطهٔ روح‌القدس، مرا از حیات ابدی مطمئن می‌سازد[۹]. در دل مرا مشتاق و آماده می‌سازد تا از این پس برای او زندگی کنم.[۱۰]

ارجاعات:

۱ – اول قرنتیان ۶: ۱۹–۲۰

۲ – رومیان ۱۴: ۷–۹

۳ – اول قرنتیان ۳: ۲۳؛ تیتوس ۲: ۱۴

۴ – اول پطرس ۱: ۱۸–۱۹؛ اول یوحنا ۱: ۷–۹؛ ۲: ۲

۵ – یوحنا ۸: ۳۴–۳۶؛ عبرانیان ۲: ۱۴–۱۵؛ اول یوحنا ۳: ۱–۱۱

۶ – یوحنا ۶: ۳۹–۴۰؛ ۱۰: ۲۷–۳۰؛ دوم تسالونیکیان ۳: ۳؛ اول پطرس ۱: ۵

۷ – متی ۱۰: ۲۹–۳۱؛ لوقا ۲۱:۱۶– ۱۸

۸ – رومیان ۸: ۲۸

۹ – رومیان ۸: ۱۵–۱۶؛ دوم قرنتیان ۱: ۲۱–۲۲؛ ۵: ۵؛ افسسیان ۱: ۱۳–۱۴

۱۰ – رومیان ۸:۱–۱۷

پرسش ۲ : برای آن که در زندگی و مرگ با شادی از این تسلی برخوردار باشید، چه چیزهایی را باید بدانید؟

پاسخ: سه چیز، اول: گناهان و بینوایی من چه اندازه عظیم است[۱].دوم، این‌که چگونه از همهٔ گناهان و بینوایی خود رهایی می‌یابم[۲]. سوم، این‌که چگونه باید برای چنین رهایی‌ای شکرگزار خدا باشم.[۳]

ارجاعات:

۱ – رومیان ۳: ۹–۱۰؛ اول یوحنا ۱: ۱۰

۲ – یوحنا ۱۷: ۳؛ اعمال رسولان ۴: ۱۲؛ ۱۰: ۴۳

۳ – متی ۵: ۱۶؛ رومیان ۶: ۱۳؛ افسسیان ۵: ۸–۱۰؛ دوم تیموتائوس ۲: ۱۵؛ اول پطرس ۲: ۹–۱۰

روز خداوند ۲

پرسش ۳ : از کجا به بینوایی و گناه خود پی می‌برید؟

پاسخ: از طریق شریعت خدا.[۱]

ارجاعات:

۱ – رومیان ۳: ۲۰؛ ۷: ۷–۲۵

پرسش ۴ : شریعت خدا از ما چه می‌خواهد؟

پاسخ: مسیح در متی ۲۲: ۳۷–۴۰ این را به‌اختصار به ما می‌آموزد:"خداوند، خدای خود را، با تمامی دل و تمامی جان و تمامی فکر خود محبت نما.[۱] این اولین و بزرگترین حکم است. و دومین حکم هم همانند اولی: همسایهٔ خود را همچون خویشتن محبت نما[۲]. تمام شریعت و نوشته‌های پیامبران بر این دو حکم استوار است."

ارجاعات:

۱ – تثنیه ۶: ۵

۲ – لاویان ۱۹: ۱۸

پرسش ۵ : آیا می‌توانید همهٔ این احکام را به‌طور کامل نگاه دارید؟

پاسخ: خیر[۱] من برحسب طبیعت، تمایل دارم به خدا و به همسایه‌ام نفرت بورزم.[۲]

ارجاعات:

۱ – رومیان ۳: ۲۳ ،۹–۲۰؛ اول یوحنا ۱:۸، ۱۰

۲ – پیدایش ۶: ۵؛ ارمیا ۱۷: ۹؛ رومیان ۷: ۲۳–۲۴؛ ۸: ۷؛ افسسیان ۲:۱ –۳؛ تیتوس ۳: ۳

روز خداوند ۳

پرسش ۶: آیا خدا انسان را چنین گناهکار و کجرو آفریده است؟

پاسخ: خیر؛ خدا انسان را نیکو[۱] و به صورت خود آفرید.[۲] یعنی در پارسایی و قدوسیت راستین،[۳] تا انسان آفریدگار خود را به‌درستی بشناسد.[۴] او را از دل دوست بدارد و با او در سعادت ابدی زندگی کند تا او را بستاید و جلال دهد[۵].

ارجاعات:

۱ – پیدایش ۱: ۳۱

۲ – پیدایش ۱:۲۶ – ۲۷

۳ – افسسیان ۴: ۲۴

۴ – کولسیان ۳: ۱۰

۵ – *مزامیر ۸*

پرسش ۷ **: پس سرشت فاسد انسان از کجا آمده است؟**

پاسخ: از سقوط و نافرمانی نخستین والدین ما، آدم و حوا، در بهشت.[۱] از آن پس، سرشت انسان دچار فساد شد[۲] چنان‌که همهٔ ما از هنگام بسته‌شدن نطفه، در گناه هستیم و در گناه زاده می‌شویم[۳].

ارجاعات:

۱ – *پیدایش ۳*

۲ – *رومیان ۵:۱۸–۱۹، ۱۲*

۳ – *مزامیر ۵۱: ۵*

پرسش ۸: **آیا ما آنقدر فاسد هستیم که نمی‌توانیم هیچ کار نیکی انجام دهیم و فقط به شر گرایش داریم؟**

پاسخ: بله[۱] مگر آن که به واسطهٔ روح خدا از نو زاده شده باشیم.[۲]

ارجاعات:

۱ – *پیدایش ۶:۵؛ ۸: ۲۱؛ ایوب ۱۴: ۴؛ اشعیا ۵۳: ۶*

۲ – *یوحنا ۳:۳–۵*

<u>روز خداوند ۴</u>

پرسش ۹ **: آیا این بی‌عدالتی نیست که خدا از انسان انجام احکامی را طلب کند که انسان قادر به انجام آن‌ها نیست؟**

پاسخ: خیر. خدا انسان را چنان آفرید که بتواند این احکام را به‌جا آورد[۱] اما انسان به وسوسهٔ شیطان افتاد[۲] و با نافرمانی عمدی خود[۳]، خود و نسل خویش را از همهٔ این عطایا محروم ساخت.[۴]

ارجاعات:

۱ – *پیدایش ۱: ۳۱؛ افسسیان ۴: ۲۴*

۲ – *پیدایش ۳: ۱۳؛ یوحنا ۸: ۴۴*

۳ – *پیدایش ۳: ۶*

۴ – *رومیان ۵:۱۲، ۱۸، ۱۹*

پرسش ۱۰ **: آیا خدا چنین نافرمانی و سرکشی‌ای را بی‌کیفر خواهد گذاشت؟**

پاسخ: قطعاً نه. خدا به‌شدت بر گناه نخستین و نیز گناهانی که خود مرتکب می‌شویم خشمگین است. از این رو، آن‌ها را با داوری عادلانه، هم در این زندگی و هم تا ابد، کیفر خواهد داد[۱]،
همان گونه که گفته است:[۲]

«ملعون باد هر کس که در به‌جا آوردن همهٔ آنچه در کتاب شریعت نوشته شده است پایدار نماند.»
(غلاطیان ۳: ۱۰)

ارجاعات:

۱ – *خروج ۳۴: ۷؛ مزامیر ۵: ۴–۶؛ ناحوم ۱: ۲؛ رومیان ۱: ۱۸؛ افسسیان ۵: ۶؛ عبرانیان ۹: ۲۷*

۲ – *غلاطیان ۳: ۱۰؛ تثنیه ۲۷: ۲۶*

پرسش ۱۱ **: اما آیا خدا رحیم نیز نیست؟**

پاسخ: خدا به راستی رحیم است[۱]، اما عادل نیز هست[۲]. عدالت او ایجاب می‌کند گناهی که بر ضد عظمت والای او انجام شده است، با شدیدترین کیفر، یعنی مجازات ابدیِ جسم و جان، کیفر داده شود[۳].

ارجاعات:

۱ – خروج ۳۴: ۶–۷؛ مزامیر ۱۰۳: ۸– ۹

۲ – خروج ۳۴: ۷؛ تثنیه ۹:۷ –۱۱؛ مزامیر ۴:۵– ۶؛ عبرانیان ۱۰: ۳۰–۳۱

۳ – متی ۲۵: ۳۵–۴۶

بخش دوم– رهایی

روز خداوند ۵

پرسش ۱۲ **: از آن‌جا که بر پایهٔ داوری عادلانهٔ خدا سزاوار کیفر در این زندگی و تا ابد هستیم، چگونه می‌توانیم از این کیفر رهایی یابیم و دوباره مورد لطف او قرار گیریم؟**

پاسخ: خدا می‌طلبد که عدالتش به‌تمامی برآورده شود[۱]. پس باید بهای کامل را، یا خودمان یا به‌واسطهٔ دیگری، بپردازیم[۲].

ارجاعات:

۱ – خروج ۲۳: ۷؛ رومیان ۱:۲ –۱۱

۲ – اشعیا ۵۳: ۱۱؛ رومیان ۳:۸–۴

پرسش ۱۳ **: آیا خود ما می‌توانیم این بدهی را بپردازیم؟**

پاسخ: قطعاً نه. بلکه خود ما هر روز بر این بدهی می‌افزاییم.[۱]

ارجاعات:

۱– متی ۶: ۱۲؛ رومیان ۴:۲– ۵

پرسش ۱۴ **: آیا کسی که صرفاً یک مخلوق است می‌تواند این بها را به‌جای ما بپردازد؟**

پاسخ: خیر. نخست آن‌که خدا مخلوقی دیگر را به‌سبب گناهی که انسان مرتکب شده مجازات نمی‌کند[۱] افزون بر این، هیچ‌کس که صرفاً یک مخلوق است نمی‌تواند بار خشم ابدی خدا بر گناه را تحمل کند و دیگران را از آن رهایی بخشد[۲].

ارجاعات:

۱ – حزقیال ۱۸: ۲۰ ،۴؛ عبرانیان ۱۴:۲– ۱۸

۲ – مزامیر ۷:۴۹– ۹؛ ۱۳۰: ۳

پرسش ۱۵ **: پس چه نوع میانجی و رهایی‌بخشی را باید بجوییم؟**

پاسخ: کسی که انسانی راستین[۱] و پارسا[۲] باشد، لیکن از همهٔ مخلوقات نیرومندتر است؛ و در عین حال، خدای راستین نیز هست[۳]

ارجاعات:

۱ – رومیان ۱: ۳؛ اول قرنتیان ۱۵: ۲۱؛ عبرانیان ۲: ۱۷

۲ – اشعیا ۵۳: ۹؛ دوم قرنتیان ۵: ۲۱؛ عبرانیان ۷: ۲۶

۳ – اشعیا ۷: ۱۴؛ ۹: ۶؛ ارمیا ۲۳: ۶؛ یوحنا ۱: ۱

روز خداوند ۶

پرسش ۱۶ **: چرا چنین شخصی باید انسانی راستین و پارسا باشد؟**

پاسخ: او باید انسانی راستین باشد، زیرا عدالت خدا ایجاب می‌کند همان طبیعت انسانی که گناه کرده است، بهای گناه را بپردازد[۱].او باید پارسا باشد، زیرا کسی که خود گناهکار است نمی‌تواند این بها را برای دیگران بپردازد[۲].

ارجاعات:

۱ – رومیان ۱۲:۵، ۱۵؛ اول قرنتیان ۱۵: ۲۱؛ عبرانیان ۲: ۱۴–۱۶

۲ – عبرانیان ۷: ۲۶–۲۷؛ اول پطرس ۳: ۱۸

پرسش ۱۷: چرا او باید در عین حال خدای راستین نیز باشد؟

پاسخ: تا با قدرت طبیعت الهی خود، بار خشم خدا را در طبیعت انسانی خود تحمل کند و پارسایی و حیات را برای ما به‌دست آورد و دوباره به ما بازگرداند[۱].

ارجاعات:

۱ – اشعیا ۵۳؛ یوحنا ۳: ۱۶؛ دوم قرنتیان ۵: ۲۱

پرسش ۱۸: این میانجی کیست که هم زمان خدای راستین و انسانی راستین و پارساست؟

پاسخ: این میانجی، خداوند ما عیسی مسیح است[۱] که از سوی خدا به ما عطا شده است تا ما را به تمامی رهایی بخشد، و در پیشگاه خدا پارسا سازد[۲].

ارجاعات:

۱ – متی ۱: ۲۱–۲۳؛ لوقا ۲: ۱۱؛ اول تیموتائوس ۲: ۵

۲ – اول قرنتیان ۱: ۳۰

پرسش ۱۹: شما این را از کجا می‌دانید؟

پاسخ: از انجیل مقدس، که خدا خود نخست آن را در باغ عدن آشکار کرد،[۱] سپس آن را به واسطهٔ پدران مقدس قوم[۲] و پیامبران[۳] اعلام کرد و با قربانی‌ها و دیگر آیین‌های شریعت، از پیش نشان داد.[۴] سرانجام، آن را به‌واسطهٔ پسر یگانه و محبوب خود به تحقق رساند[۵].

ارجاعات:

۱ – پیدایش ۳: ۱۵

۲ – پیدایش ۲۲: ۱۸؛ ۴۹: ۱۰

۳ – اشعیا ۵۳؛ ارمیا ۲۳: ۵–۶؛ میکاه ۷: ۱۸–۲۰ ؛ اعمال رسولان ۱۰: ۴۳؛ عبرانیان ۱: ۱–۲

۴ – لاویان ۱–۷؛ یوحنا ۵: ۴۶؛ عبرانیان ۱۰: ۱–۱۰

۵ – رومیان ۱۰: ۴؛ غلاطیان ۴:۴– ۵؛ کولسیان ۲: ۱۷

<u>روز خداوند ۷</u>

پرسش ۲۰ : آیا همهٔ انسان‌ها به وسیلهٔ مسیح نجات می‌یابند، همان‌گونه که به‌وسیلهٔ آدم هلاک شدند؟

پاسخ: خیر. فقط کسانی نجات می‌یابند که با ایمان راستین به مسیح پیوند خورده‌اند و همهٔ برکات او را می‌پذیرند[۱].

ارجاعات:

۱ – متی ۷: ۱۴؛ یوحنا ۳:۱۶،۱۸، ۳۶؛ رومیان ۱۱:۱۶– ۲۱

پرسش ۲۱: ایمان راستین چیست؟

پاسخ: ایمان راستین تنها شناختی مطمئن نیست که به‌واسطهٔ آن همهٔ آنچه را خدا در کتاب مقدس بر ما آشکار کرده است راست می‌دانم[۱]؛ بلکه اعتماد قلبیِ استواری نیز هست[۲] که روح‌القدس در من پدید می‌آورد[۳]، به‌واسطهٔ انجیل[۴]، به این‌که خدا نه‌تنها به دیگران، بلکه به من نیز[۵] آمرزش گناهان، پارسایی ابدی و نجات را رایگان عطا کرده است[۶]. این‌ها عطایای فیض محض‌اند و تنها به‌سبب شایستگی مسیح به ما بخشیده شده‌اند[۷].

ارجاعات:

۱ – یوحنا ۱۷: ۳، ۱۷؛ عبرانیان ۱۱: ۱–۳؛ یعقوب ۲: ۱۹

۲ – رومیان ۴: ۱۸– ۲۱ ؛ ۵: ۱؛ ۱۰: ۱۰؛ عبرانیان ۴: ۱۴–۱۶

۳ – متی ۱۶: ۱۵– ۱۷؛ یوحنا ۳: ۵؛ اعمال رسولان ۱۶: ۱۴

۴ – رومیان ۱: ۱۶؛ ۱۰: ۱۷؛ اول قرنتیان ۱: ۲۱

۵ – غلاطیان ۲: ۲۰

۶ – رومیان ۱: ۱۷؛ عبرانیان ۱۰: ۱۰

۷ – رومیان ۳:۲۱– ۲۶؛ غلاطیان ۲: ۱۶؛ افسسیان ۲:۸– ۱۰

پرسش ۲۲ : یک مسیحی به چه چیزی باید باور داشته باشد؟

پاسخ: همهٔ آنچه در انجیل وعده داده شده[1]؛ خلاصه آن در اصول ایمان جامع و مسَلَم مسیحی بیان شده است.

ارجاعات:

۱ – متی ۲۸: ۱۸– ۲۰؛ یوحنا ۲۰:۳۰– ۳۱

پرسش ۲۳ : بندهای اعتقادنامه کدام‌اند؟

پاسخ: . من به خدای پدرِ قادر مطلق، آفریدگار آسمان و زمین، ایمان دارم.

. و به عیسی مسیح، پسر یگانهٔ او، خداوند ما؛

. که به‌واسطهٔ روح‌القدس نطفه‌اش بسته شد و از مریم باکره زاده شد؛

. در زمان حکومت پنطیوس پیلاطس رنج کشید؛مصلوب شد، مرد و دفن شد؛ او به دوزخ فرود آمد

. در روز سوم از مردگان برخاست؛

. به آسمان صعود کرد و در دست راست خدای پدرِ قادر مطلق نشسته است؛

. از آن‌جا خواهد آمد تا زندگان و مردگان را داوری کند.

. من به روح‌القدس ایمان دارم؛

. به کلیسای مقدس و جامع مسیحی و مشارکت مقدسان؛

. به آمرزش گناهان؛

. به رستاخیز بدن؛

. و به حیات ابدی.

آمین.

<u>روز خداوند ۸</u>

پرسش ۲۴ : این بندهای اعتقادنامه چگونه تقسیم می‌شوند؟

پاسخ: به سه بخش: بخش نخست دربارهٔ خدای پدر و آفرینش ما است؛ بخش دوم دربارهٔ خدای پسر و رهایی ؛ بخش سوم دربارهٔ خدای روح‌القدس و تقدیس ما است.

پرسش ۲۵ : از آن‌جا که تنها یک خدا وجود دارد[1]،پس چرا شما از سه شخص، پدر، پسر و روح‌القدس سخن می‌گویید؟

پاسخ: زیرا خدا در کلام خود چنین آشکار کرده است[2] که این سه شخصِ متمایز، همان خدای یگانه، راستین و جاودان‌اند.

ارجاعات:

۱ – تثنیه ۶: ۴؛ اول قرنتیان ۸:۴، ۶

۲ – متی ۳: ۱۶– ۱۷؛ ۲۸:۱۸– ۱۹؛ لوقا ۴: ۱۸ (اشعیا ۶۱: ۱) ؛ یوحنا ۱۴: ۲۶؛ ۱۵: ۲۶؛ دوم قرنتیان ۱۳: ۱۴؛ غلاطیان ۴: ۶؛ تیتوس ۳: ۵–۶

<u>ام راگدوفآ و ردپ یادخ</u>

<u>روز خداوند ۹</u>

پرسش ۲۶ : وقتی می‌گویید «به خدای پدرِ قادر مطلق، آفریدگار آسمان و زمین، ایمان دارم»، به چه چیزی باور دارید؟

پاسخ: این‌که پدر جاودانِ خداوند ما عیسی مسیح،
که آسمان و زمین و همهٔ آنچه را در آن‌هاست از نیستی آفرید[۱]، و همچنان آن‌ها را نگاه می‌دارد، و به واسطهٔ تدبیر و مشیت جاودان خود اداره می‌کند[۲]، به سبب مسیح، پسرش، خدای من و پدر من است[۳].
من به او اعتماد کامل دارم و شکی ندارم که او هر آنچه که برای بدن و روح من ضروری است را فراهم می‌کند.[۴] و هر سختی‌ای را که در این زندگی اندوه بار برای من می‌فرستد، به خیر من تبدیل می‌کند[۵]. او قادر به این کار است، زیرا خدای قادر مطلق است[۶]، و خواهان آن نیز هست، زیرا پدری وفادار است[۷].

ارجاعات:

۱ – پیدایش۱– ۲؛ خروج ۲۰: ۱۱؛ مزامیر ۳۳: ۶؛ اشعیا ۴۴: ۲۴؛ اعمال رسولان ۴: ۲۴؛ ۱۴: ۱۵

۲ – مزامیر ۱۰۴؛ متی ۶: ۳۰؛ ۱۰: ۲۹؛ افسسیان ۱: ۱۱

۳ – یوحنا ۱:۱۲–۱۳ رومیان ۸: ۱۵– ۱۶؛ غلاطیان ۴:۴– ۷؛ افسسیان ۱: ۵

۴ – مزامیر ۵۵: ۲۲؛ متی ۶:۲۵– ۲۶؛ لوقا ۱۲:۲۲– ۳۱

۵ – رومیان ۸: ۲۸

۶ – پیدایش ۱۸: ۱۴؛ رومیان ۸:۳۱– ۳۹

۷ – متی ۷:۹– ۱۱

روز خداوند ۱۰

پرسش ۲۷ : از مشیت خدا چه درک می‌کنید؟

پاسخ: مشیت خدا قدرت مطلق و همواره حاضرِ اوست[۱]، که به‌واسطهٔ آن، گویی با دست خود، آسمان و زمین و همهٔ مخلوقات را نگاه می‌دارد[۲]. و چنان بر آن‌ها فرمان می‌راند که برگ و گیاه، باران و خشکسالی، سال‌های پرثمر و بی‌ثمر، خوراک و نوشیدنی، سلامت و بیماری، ثروت و فقر،[۳] و در واقع همه چیز نه بر اثر تصادف[۴]، بلکه از دست پدرانهٔ او به ما می‌رسد[۵].

ارجاعات:

۱ – ارمیا ۲۳: ۲۳–۲۴؛ اعمال رسولان ۱۷: ۲۴–۲۸

۲ – عبرانیان ۱: ۳

۳ – ارمیا ۵: ۲۴؛ اعمال رسولان ۱۴: ۱۵–۱۷؛ یوحنا ۹: ۳؛ امثال ۲۲: ۲

۴ – امثال ۱۶: ۳۳

۵ – متی ۱۰: ۲۹

پرسش ۲۸ : دانستن این‌که خدا همه‌چیز را آفریده و همچنان به مشیت خود آن‌ها را نگاه می‌دارد، چه فایده‌ای برای ما دارد؟

پاسخ: این گونه ما می‌توانیم در سختی‌ها صبور باشیم[۱]، در آسایش شکرگزار باشیم[۲]، و برای آینده به خدای وفادار و پدر خود اطمینان محکم داشته باشیم که هیچ مخلوقی نمی‌تواند ما را از محبت او جدا کند[۳]؛ زیرا همهٔ مخلوقات چنان در دست او هستند که بدون ارادهٔ او نه می‌توانند حرکت کنند و نه به حرکت درآیند[۴].

ارجاعات:

۱ – ایوب ۱:۲۱– ۲۲؛ یعقوب ۱: ۳

۲ – تثنیه ۸: ۱۰؛ اول تسالونیکیان ۵: ۱۸

۳ – مزامیر ۵۵: ۲۲؛ رومیان ۵: ۵–۳؛ ۸:۳۸ –۳۹

۴ – ایوب ۱: ۱۲؛ ۲: ۶؛ امثال ۲۱: ۱؛ اعمال رسولان ۱۷:۲۴– ۲۸

خدای پسر

روز خداوند ۱۱

پرسش ۲۹ : چرا پسر خدا «عیسی»، یعنی «منجی»، نامیده می‌شود؟

پاسخ: زیرا او ما را از همه گناهانمان نجات می‌دهد،[۱] و زیرا نجات را نباید و نمی‌توان در هیچکس دیگر جست و یافت[۲].

ارجاعات:

۱ – متی ۱: ۲۱؛ عبرانیان ۷: ۲۵

۲ – اشعیا ۴۳: ۱۱؛ یوحنا ۱۵: ۵؛ اعمال رسولان ۴:۱۱– ۱۲؛ اول تیموتائوس ۲: ۵

پرسش ۳۰: آیا کسانی که نجات یا سعادت خود را در مقدسان، در خود یا در هر جای دیگری می‌جویند، به عیسی، تنها منجی، نیز ایمان دارند؟

پاسخ: خیر. با آن‌که به تعلق خود به او می‌بالند، با اعمالشان عیسی، تنها منجی، را انکار می‌کنند.[۱]

تنها یکی از این دو صحت دارد: یا مسیح منجی کاملی نیست، یا کسانی که این منجی را با ایمان راستین می‌پذیرند، در او از همهٔ آنچه برای نجاتشان لازم است برخوردارند[۲].

ارجاعات:

۱ – اول قرنتیان ۱:۱۲– ۱۳؛ غلاطیان ۵: ۴

۲ – کولسیان ۱:۱۹ –۲۰؛ ۲: ۱۰؛ اول یوحنا ۱: ۷

<u>روز خداوند ۱۲</u>

پرسش ۳۱ : چرا او «مسیح»، به معنای «مسح شده»، نامیده می‌شود؟

پاسخ: زیرا خدای پدر او را مقرر ساخته و با روح‌القدس مسح کرده است[۱] تا پیامبر اعظم و معلم ما باشد و[۲] تدبیر پنهان و ارادهٔ خدا را به تمامی برای رهایی ما آشکار سازد[۳]. تنها کاهن اعظم ما[۴] که با یک بار قربانی کردن بدن خود، ما را رهایی بخشیده می بخشد.[۵] او دائماً ما را در پیشگاه پدر شفاعت می‌کند.[۶] او پادشاه جاودان ما است[۷] که با کلام و روح خود، بر ما فرمان می‌راند و از ما دفاع می‌کند و ما را در رهایی‌ای که برایمان به‌دست آورده است نگاه می‌دارد[۸].

ارجاعات:

۱ – لوقا ۳: ۲۱–۲۲؛ ۴: ۱۴–۱۹ (اشعیا ۶۱: ۱)؛ عبرانیان ۱: ۹ (مزامیر ۴۵: ۷)

۲ – اعمال رسولان ۳: ۲۲ (تثنیه ۱۸: ۱۵)

۳ – یوحنا ۱: ۱۸؛ ۱۵: ۱۵

۴ – عبرانیان ۷: ۱۷ (مزامیر ۱۱۰: ۴)

۵ – عبرانیان ۹: ۱۲؛ ۱۰: ۱۱–۱۴

۶ – رومیان ۸: ۳۴؛ عبرانیان ۹: ۲۴

۷ – متی ۲۱: ۵ (زکریا ۹: ۹)

۸ – متی ۲۸: ۱۸–۲۰؛ یوحنا ۱۰: ۲۸؛ مکاشفه ۱۲:۱۰– ۱۱

پرسش ۳۲ : چرا شما یک مسیحی نامیده می‌شوید؟

پاسخ: زیرا من با ایمان، عضوی از عیسی هستم[۱]. بنابراین در مسح او نیز شریک هستم[۲] تا بتوانم به نامش اعتراف کنم[۳]. خود را به‌عنوان قربانی زندهٔ شکرگزاری به او تقدیم کنم[۴] و با وجدانی آزاد و پاک در این زندگی با گناه و شیطان بجنگم[۵]؛ و پس از این زندگی، با او تا ابد بر همهٔ مخلوقات سلطنت کنم[۶].

ارجاعات:

۱ – اول قرنتیان ۱۲: ۱۲–۲۷

۲ – اعمال رسولان ۲: ۱۷ (یوئیل ۲: ۲۸) ؛ اول یوحنا ۲: ۲۷

۳ – متی ۱۰: ۳۲؛ رومیان ۱۰: ۹–۱۰؛ عبرانیان ۱۳: ۱۵

۴ – رومیان ۱۲: ۱؛ اول پطرس ۲:۵، ۹

۵ – غلاطیان ۵: ۱۶–۱۷ ؛ افسسیان ۶: ۱۱؛ اول تیموتائوس ۱: ۱۸–۱۹

۶ – متی ۲۵: ۳۴؛ دوم تیموتائوس ۲: ۱۲

روز خداوند ۱۳

پرسش ۳۳ : چرا او «پسر یگانهٔ خدا» نامیده می‌شود، در حالی که ما نیز فرزندان خدا هستیم؟

پاسخ: زیرا تنها مسیح، از ازل تا ابد، پسر ذاتی خداست[۱] اما ما به‌واسطهٔ فیض و به‌سبب مسیح، به فرزندخواندگی خدا پذیرفته شده‌ایم[۲].

ارجاعات:

۱ – یوحنا ۱:۱ – ۱۴،۳، ۱۸؛ عبرانیان ۱

۲ – یوحنا ۱: ۱۲؛ رومیان ۸: ۱۴– ۱۷؛ افسسیان ۱:۵–۶

پرسش ۳۴: چرا او را «خداوند ما» می‌نامید؟

پاسخ: زیرا او نه با طلا و نقره، بلکه با خون گران‌بهای خود[۱]، ما را از گناه و سلطهٔ شیطان آزاد کرده است[۲] و جسم و جان ما را خریده است تا از آنِ او باشیم[۳].

ارجاعات:

۱ – اول پطرس ۱: ۱۸– ۱۹

۲ – کولسیان ۱: ۱۴–۱۳؛ عبرانیان ۲: ۱۵–۱۴

۳ – اول قرنتیان ۶: ۲۰؛ اول تیموتائوس ۲: ۵–۶

روز خداوند ۱۴

پرسش ۳۵: وقتی می‌گویید «به واسطهٔ روح‌القدس نطفه‌اش بسته شد و از مریم باکره زاده شد»، به چه چیزی اعتراف می‌کنید؟

پاسخ: این‌که پسر جاودان خدا، که خدای راستین و جاودان است و همواره چنین می‌ماند[۱]، به‌واسطهٔ عمل روح‌القدس[۲]، از گوشت و خون مریم باکره، طبیعت انسانی را به خود گرفت.[۳]تا از نسل حقیقی داوود نیز باشد.[۴] تا در همه‌چیز همانند خواهران و برادران خود باشد[۵]، بجز در گناه[۶].

ارجاعات:

۱ – یوحنا ۱: ۱؛ ۱۰: ۳۰–۳۶؛ اعمال رسولان ۱۳: ۳۳ (مزامیر ۲: ۷) ؛ کولسیان ۱: ۱۵–۱۷ ؛ اول یوحنا ۵: ۲۰

۲ – لوقا ۱: ۳۵

۳ – متی ۱: ۱۸–۲۳؛ یوحنا ۱: ۱۴؛ غلاطیان ۴: ۴؛ عبرانیان ۲: ۱۴

۴ – دوم سموئیل ۷: ۱۲–۱۶ ؛ مزامیر ۱۳۲: ۱۱؛ متی ۱: ۱؛ رومیان ۱: ۳

۵ – فیلیپیان ۲: ۷؛ عبرانیان ۲: ۱۷

۶ – عبرانیان ۴: ۱۵؛ ۷: ۲۶–۲۷

پرسش ۳۶ : از بسته‌شدن نطفه و تولد مقدس مسیح چه بهره‌ای دریافت می‌کنید؟

پاسخ: او میانجی ما است[۱]. او با بی‌گناهی و قداست کامل خویش، گناه مرا که از هنگام بسته‌شدن نطفه و تولدم با من بوده است در نظر خدا می‌پوشاند[۲].

ارجاعات:

۱ – اول تیموتائوس ۲: ۵– ۶؛ عبرانیان ۹: ۱۳–۱۵

۲ – رومیان ۸: ۳–۴ ؛ دوم قرنتیان ۵: ۲۱؛ غلاطیان ۴: ۴– ۵؛ اول پطرس ۱: ۱۸–۱۹

روز خداوند ۱۵

پرسش ۳۷ : وقتی می‌گویید «او رنج کشید»، به چه چیزی اعتراف می‌کنید؟

پاسخ: مسیح در تمام دوران زندگی‌اش بر زمین، و به‌ویژه در پایان آن، بار خشم خداوند نسبت به گناه کل بشریت را در بدن و روح خود تحمل می‌کرد[۱] پس با رنج خود، به‌عنوان تنها قربانیِ کفاره[۲]، او جسم و روح ما را از هلاکت ابدی نجات داده است[۳].
او برای ما فیض الهی، پارسایی و زندگی ابدی را فراهم کرده است[۴]

ارجاعات:

۱ – *اشعیا ۵۳؛ اول پطرس ۲: ۲۴؛ ۳: ۱۸*

۲ – *رومیان ۳: ۲۵؛ عبرانیان ۱۰: ۱۴؛ اول یوحنا ۲: ۲؛ ۴: ۱۰*

۳ – *رومیان ۸: ۱– ۴؛ غلاطیان ۳: ۱۳*

۴ – *یوحنا ۳: ۱۶؛ رومیان ۳: ۲۴– ۲۶*

پرسش ۳۸ : چرا او تحت داوری پنطیوس پیلاطس رنج کشید؟

پاسخ: تا، با آن‌که بی‌گناه بود، به دست یک قاضی زمینی محکوم شود[۱]، و بدین‌سان ما را از داوری سخت خدا که باید بر ما فرود می‌آمد رهایی بخشد[۲].

ارجاعات:

۱ – *لوقا ۲۳: ۱۳– ۲۴؛ یوحنا ۱۹:۴، ۱۲– ۱۶*

۲ – *اشعیا ۵۳: ۴– ۵؛ دوم قرنتیان ۵: ۲۱؛ غلاطیان ۳: ۱۳*

پرسش ۳۹ : آیا مصلوب‌شدن مسیح، به‌جای مرگ به شیوه‌ای دیگر، معنای خاصی دارد؟

پاسخ : بله؛ از این طریق مطمئن می‌شوم که او لعنتی را که بر من بود بر خود گرفت؛ زیرا مرگ بر صلیب از سوی خدا لعنت شده بود[۱].

ارجاعات:

۱ – *غلاطیان ۳: ۱۰– ۱۳ (تثنیه ۲۱: ۲۳)*

<u>روز خداوند ۱۶</u>

پرسش ۴۰ : چرا مسیح باید مرگ را تحمل می کرد؟

پاسخ: به خاطر عدالت و راستی خدا[۱]، برآورده‌شدن عدالت خدا در مورد گناهان ما تنها از راه مرگ پسر خدا ممکن بود[۲].

ارجاعات:

۱ – *پیدایش ۲: ۱۷*

۲ – *رومیان ۸: ۳– ۴؛ فیلیپیان ۲: ۸؛ عبرانیان ۲: ۹*

پرسش ۴۱ : چرا او دفن شد؟

پاسخ: تدفین او نشانه‌ای از این بود که او واقعاً مرده است[۱]

ارجاعات: *۱– اشعیا ۵۳: ۹؛ یوحنا ۱۹: ۳۸–۴۲؛ اعمال رسولان ۱۳: ۲۹؛ اول قرنتیان ۱۵: ۳– ۴*

پرسش ۴۲ : اگر مسیح برای ما مرده است پس ما چرا هنوز می‌میریم؟

پاسخ: مرگ ما پرداخت بهای گناهانمان نیست[۱]؛ بلکه به گناه‌کردن ما پایان می‌دهد و ورود به حیات ابدی است[۲].

ارجاعات:

۱ – *مزامیر ۴۹: ۷*

۲ – *یوحنا ۵: ۲۴؛ فیلیپیان ۱: ۲۱– ۲۳؛ اول تسالونیکیان ۵: ۹– ۱۰*

پرسش ۴۳ : از قربانی مسیح و مرگ او بر صلیب چه بهرهٔ دیگری می‌بریم؟

پاسخ: به واسطهٔ مرگ و قدرت مسیح، طبیعت کهنهٔ ما مصلوب شده، مرده، و با او دفن شده[1] تا خواسته‌های شریرانهٔ طبیعت گناه‌آلود دیگر بر ما فرمان نراند[2]، و این که ما خودمان را به عنوان قربانی‌هایی برای شکرگزاری به او تقدیم کنیم[3]

ارجاعات:

۱ – رومیان ۶: ۵– ۱۱؛ کولسیان ۲: ۱۱– ۱۲

۲ – رومیان ۶: ۱۲– ۱۴

۳ – رومیان ۱۲: ۱؛ افسسیان ۵: ۱–۲

پرسش ۴۴ : چرا در اعتقادنامه افزوده شده است: او(عیسی مسیح) به دوزخ فرود آمد؟

پاسخ: تا در هجوم شدیدترین ترس‌ها و وسوسه‌ها مطمئن و تسلی‌داشته باشم که خداوند من، عیسی مسیح، با تحمل اضطراب، درد و هراس وصف‌ناپذیرِ جان، بر صلیب و نیز پیش از آن، مرا از رنج و عذاب دوزخ رهایی بخشیده است[1].

ارجاعات:

۱– اشعیا ۵۳؛ متی ۲۶: ۳۶– ۴۶؛ ۲۷: ۴۵– ۴۶؛ لوقا ۲۲: ۴۴؛ عبرانیان ۵: ۷–۱۰

روز خداوند ۱۷

پرسش ۴۵ : رستاخیز مسیح چه ثمره ای برای ما دارد؟

پاسخ: اول او با رستاخیز خود بر مرگ غلبه کرد تا ما را در پارسایی‌ای که با مرگ خود برای ما به‌دست آورده بود شریک سازد[1].

دوم، به قدرت او، ما نیز اکنون برای زندگی تازه برخیزانده می‌شویم[2].

سوم، رستاخیز مسیح تضمین استواری برای رستاخیز مبارک ما است[3].

ارجاعات:

۱ – رومیان ۴: ۲۵؛ اول قرنتیان ۱۵: ۱۶–۲۰؛ اول پطرس ۱: ۳– ۵

۲ – رومیان ۶: ۵– ۱۱؛ افسسیان ۲: ۴–۶ ؛ کولسیان ۳: ۱– ۴

۳ – رومیان ۸: ۱۱؛ اول قرنتیان ۱۵: ۱۲– ۲۳؛ فیلیپیان ۳: ۲۰–۲۱

روز خداوند ۱۸

پرسش ۴۶ : وقتی می‌گویید «او به آسمان صعود کرد»، به چه چیزی اعتراف می‌کنید؟

پاسخ: به این‌که مسیح در برابر چشمان شاگردانش از زمین به آسمان صعود کرد[1]، و برای نفع ما در آن‌جاست[2]، تا زمانی که برای داوری زندگان و مردگان بازگردد[3].

ارجاعات:

۱ – لوقا ۲۴: ۵۰–۵۱؛ اعمال رسولان ۱: ۹–۱۱

۲ – رومیان ۸: ۳۴؛ افسسیان ۴: ۸–۱۰؛ عبرانیان ۷: ۲۳–۲۵؛ ۹: ۲۴

۳ – اعمال رسولان ۱: ۱۱

پرسش ۴۷ : آیا مسیح همان گونه که وعده داده بود تا آخر دنیا با ما باشد[1]، با ما نیست؟

پاسخ: مسیح انسانی راستین و خدای راستین است. از نظر طبیعت انسانی‌اش، دیگر بر زمین نیست[2]؛ اما به‌لحاظ الوهیت، شکوه، فیض و روح خود، هرگز از ما غایب نیست[3].

ارجاعات:

۱ – متی ۲۸: ۲۰

۲ – اعمال رسولان ۱: ۹–۱۱؛ ۳: ۱۹–۲۱

۳ – متی ۲۸: ۱۸–۲۰؛ یوحنا ۱۴: ۱۶–۱۹

پرسش ۴۸ : اگر طبیعت انسانی مسیح در همه جاهایی که الوهیت او حضور دارد حاضر نیست، آیا این دو طبیعت او از یکدیگر جدا نمی شوند؟

پاسخ: به هیچ عنوان. از آنجایی که الوهیت او هیچ محدودیتی ندارد و در همه جا حضور دارد.[۱] پس باید نتیجه گرفت که الوهیت او به طبیعت انسانی‌ای که به خود گرفته محدود نیست؛

با این حال، الوهیت او در این طبیعت انسانی نیز حضور دارد و همواره در شخص او با آن متحد می‌ماند[۲].

ارجاعات:

۱ – ارمیا ۲۳: ۲۳–۲۴؛ اعمال رسولان ۷: ۴۸– ۴۹ (اشعیا ۶۶: ۱)

۲ – یوحنا ۱: ۱۴؛ ۳: ۱۳؛ کولسیان ۲: ۹

پرسش ۴۹ : صعود مسیح به آسمان چه فایده ای برای ما دارد؟

پاسخ: اول، او در آسمان و در حضور پدرش، شفیع و مدافع ما است[۱].دوم، ما جسم خود را در آسمان داریم، و این تضمینی است که مسیح، که سر ما است، ما را که اعضای او هستیم نزد خویش خواهد برد[۲]. سوم، او روح خود را بر زمین برای ما می‌فرستد، به‌عنوان تضمینی متقابل[۳]، تا به قدرت روح، در پی امور بالا باشیم، جایی که مسیح در دست راست خدا نشسته است، و نه در پی امور زمینی[۴].

ارجاعات:

۱ – رومیان ۸: ۳۴؛ اول یوحنا ۲: ۱

۲ – یوحنا ۱۴: ۲؛ ۱۷: ۲۴؛ افسسیان ۲: ۴–۶

۳ – یوحنا ۱۴: ۱۶؛ دوم قرنتیان ۱: ۲۱–۲۲؛ ۵: ۵

۴– کولسیان ۳: ۱–۴

روز خداوند ۱۹

پرسش ۵۰ : چرا در متن آمده است که: او در دست راست خداوند نشسته است؟

پاسخ: مسیح به آسمان صعود کرد تا در آن‌جا آشکار سازد که سر کلیسای خود است[۱]؛ و پدر همهٔ امور را به‌واسطهٔ او اداره می‌کند[۲].

ارجاعات:

۱ – افسسیان ۱: ۲۰–۲۳؛ کولسیان ۱: ۱۸

۲ – متی ۲۸: ۱۸؛ یوحنا ۵: ۲۲–۲۳

پرسش ۵۱ : جلال مسیح به عنوان سر کلیسا، چه سودی برای ما، اعضای بدن او، دارد؟

پاسخ: اول، او با استفاده از روح‌القدس، اعضای خود را از عطایای آسمانی پر می‌کند[۱]. دوم، او با قدرت خود از ما در برابر همهٔ دشمنان دفاع می‌کند و ما را نگاه می‌دارد[۲].

ارجاعات:

۱ – اعمال رسولان ۲: ۳۳؛ افسسیان ۴: ۷–۱۲

۲ – مزامیر ۱۱۰: ۱–۲؛ یوحنا ۱۰: ۲۷–۳۰؛ مکاشفه ۱۹: ۱۱–۱۶

پرسش ۵۲ : بازگشت مسیح برای داوری زندگان و مردگان چه تسلی‌ای به شما می‌دهد؟

پاسخ: در همهٔ اندوه‌ها و آزارهایم، سربلند و با اطمینان، مشتاقانه در انتظار همان داور از آسمان هستم، که پیش‌تر به‌جای من خود را به داوری خدا سپرد و همهٔ لعنت را از من برداشت[۱]. او همهٔ دشمنان خود و دشمنان مرا به محکومیت ابدی خواهد افکند، اما مرا و همهٔ برگزیدگان خود را نزد خویش، به شادی و جلال آسمانی، خواهد برد[۲].

ارجاعات:

۱ – لوقا ۲۱: ۲۸؛ رومیان ۸: ۲۲–۲۵؛ فیلیپیان ۳: ۲۰–۲۱؛ تیتوس ۲: ۱۳–۱۴

۲ – متی ۲۵: ۳۱–۴۶؛ دوم تسالونیکیان ۱: ۶–۱۰

خداوند روح‌القدس و تقدس ما

روز خداوند ۲۰

***پرسش ۵۳:* با در نظر گرفتن روح‌القدس به چه چیزی باور دارید؟**

پاسخ: اول: او همراه با پدر و پسر، خدای راستین و جاودان است[۱]. دوم: همچنین، او به من عطا شده[۲] تا مرا به‌واسطهٔ ایمان راستین در مسیح و همهٔ برکات او سهیم سازد[۳]، تا به من تسلی دهد[۴] و تا ابد با من بماند.[۵]

ارجاعات:

۱ – پیدایش ۱: ۱–۲؛ متی ۲۸: ۱۹؛ اعمال رسولان ۵: ۳–۴

۲ – اول قرنتیان ۶: ۱۹؛ دوم قرنتیان ۱: ۲۱–۲۲؛ غلاطیان ۴: ۶

۳ – غلاطیان ۳: ۱۴

۴ – یوحنا ۱۵: ۲۶؛ اعمال رسولان ۹: ۳۱

۵ – یوحنا ۱۴: ۱۶–۱۷؛ اول پطرس ۴: ۱۴

روز خداوند ۲۱

***پرسش ۵۴:* دربارهٔ «کلیسای مقدس و جامع مسیحی» به چه چیزی ایمان دارید؟**

پاسخ: ایمان دارم که پسر خدا به‌واسطهٔ روح و کلام خود[۱] از میان تمام نسل بشر[۲]، از آغاز جهان تا پایان آن[۳] جماعتی برای خود گرد هم می آورد. از آنها حفاظت می کند. آنها برای حیات ابدی برگزیده شده اند[۴] و در ایمان حقیقی متحد هستند[۵]. من عضو زنده این جماعت هستم[۶] و همیشه خواهم ماند[۷].

ارجاعات:

۱ – یوحنا ۱۰: ۱۴–۱۶؛ اعمال رسولان ۲۰: ۲۸؛ رومیان ۱۰: ۱۴–۱۷؛ کولسیان ۱: ۱۸

۲ – پیدایش ۲۶: ۳– ۴ (از بخش دوم آیهٔ ۳) ؛ مکاشفه ۵: ۹

۳ – اشعیا ۵۹: ۲۱؛ اول قرنتیان ۱۱: ۲۶

۴ – متی ۱۶: ۱۸؛ یوحنا ۱۰: ۲۸–۳۰؛ رومیان ۸: ۲۸–۳۰؛ افسسیان ۱: ۳–۱۴

۵ – اعمال رسولان ۲: ۴۲–۴۷؛ افسسیان ۴: ۱–۶

۶ – اول یوحنا ۳:۱۴، ۱۹–۲۱

۷ – یوحنا ۱۰: ۲۷–۲۸؛ اول قرنتیان ۱: ۴–۹؛ اول پطرس ۱: ۳–۵

***پرسش ۵۵:* از «مشارکت مقدسان» چه درک می‌کنید؟**

پاسخ: اول، همهٔ ایمانداران به‌عنوان اعضای این جماعت، در مسیح و در همهٔ گنجینه‌ها و عطایای او شریک‌اند[۱]. دوم، این‌که هر کس موظف است عطایای خود را با آمادگی و شادی برای خدمت، نفع و رفاه دیگر اعضا به کار گیرد[۲].

ارجاعات:

۱ – رومیان ۸: ۳۲؛ اول قرنتیان ۶: ۱۷؛ ۱۲:۴– ۷، ۱۲–۱۳؛ اول یوحنا ۱: ۳

۲ – رومیان ۱۲: ۴–۸؛ اول قرنتیان ۱۲: ۲۰–۲۷؛ ۱۳: ۱–۷؛ فیلیپیان ۲: ۴–۸

***پرسش ۵۶:* دربارهٔ «آمرزش گناهان» به چه چیزی ایمان دارید؟**

پاسخ: ایمان دارم که خدا به‌سبب آنچه مسیح برای برآورده‌کردن عدالت او انجام داده است، دیگر گناهان مرا به یاد نخواهد آورد[۱]؛ و نیز طبیعت گناه‌آلود مرا، که باید در تمام طول زندگی با آن مبارزه کنم[۲]؛ بلکه از روی فیض، پارسایی مسیح را به من عطا می‌کند تا هرگز محکوم نشوم[۳].

ارجاعات:

۱ – مزامیر ۱۰۳: ۳– ۴، ۱۰، ۱۲؛ میکاه ۷: ۱۸–۱۹؛ دوم قرنتیان ۵: ۱۸–۲۱؛ اول یوحنا ۱: ۷؛ ۲: ۲

۲ – *رومیان ۷: ۲۱–۲۵*

۳ – *یوحنا ۳: ۱۷–۱۸؛ رومیان ۸: ۱–۲*

روز خداوند ۲۲

پرسش ۵۷: رستاخیز بدن چه تسلی ای به شما می‌دهد؟

پاسخ: نه تنها جان من پس از این زندگی بی‌درنگ نزد مسیح، سرِ من، برده خواهد شد[۱]، بلکه همین بدن من نیز به قدرت مسیح برخواهد خاست، دوباره با جانم متحد خواهد شد و شبیه بدن باشکوه مسیح خواهد گردید[۲].

ارجاعات:

۱ – *لوقا ۲۳: ۴۳؛ فیلیپیان ۱: ۲۱–۲۳*

۲ – *اول قرنتیان ۱۵: ۲۰،۴۲–۴۶، ۵۴؛ فیلیپیان ۳: ۲۱؛ اول یوحنا ۳: ۲*

پرسش ۵۸: بند اعتقادنامه دربارهٔ حیات ابدی چه تسلی‌ای به شما می‌دهد؟

پاسخ: از آن‌جا که هم‌اکنون آغاز شادی ابدی را در قلب خود احساس می‌کنم[۱]، پس از این زندگی از سعادت کامل برخوردار خواهم شد، که هیچ چشمی ندیده و هیچ گوشی نشنیده، و به قلب هیچ انسانی خطور نکرده است؛ سعادتی که در آن خدا را تا ابد خواهم ستود[۲].

ارجاعات:

۱ – *رومیان ۱۴: ۱۷*

۲ – *یوحنا ۱۷: ۳؛ اول قرنتیان ۲: ۹*

روز خداوند ۲۳

پرسش ۵۹: ایمان داشتن به تمامی این مطالب چه سودی برای شما دارد؟

پاسخ: در مسیح، پیش روی خداوند من پارسا هستم و همچنین وارث زندگی ابدی[۱]

ارجاعات:

۱– *یوحنا ۳: ۳۶؛ رومیان ۱: ۱۷ (حبقوق ۲:۴) ؛ رومیان ۵: ۱–۲*

پرسش ۶۰: چگونه در پیشگاه خدا پارسا هستید؟

پاسخ: تنها با ایمانی واقعی به مسیح.[۱] وجدانم مرا متهم می‌کند که بر ضد همه فرمان های خدا سخت گناه کرده‌ام ، هیچ کدام از آن‌ها را نگاه نداشته ام[۲] و همچنان به شر گرایش دارم[۳].ولی با اینکه من لایق نیستم[۴] خدا فقط به واسطه فیض،[۵] آنچه که مسیح برای کامل کردن عدالت خدا انجام داده را، همراه با پارسایی و قدوسیت او، به حساب من می گذارد[۶]. او همهٔ این‌ها را چنان به من عطا می‌کند که گویی هرگز گناهکار نبوده‌ام و هیچ گناهی مرتکب نشده‌ام، و گویی خودم همهٔ اطاعتی را که مسیح به‌جای من به‌جا آورده است انجام داده‌ام[۷]، کافی است فقط عطایای او را با ایمانی قلبی، دریافت کنم.[۸]

ارجاعات:

۱ – *رومیان ۳: ۲۱–۲۸؛ غلاطیان ۲: ۱۶؛ افسسیان ۲: ۸–۹؛ فیلیپیان ۳: ۸–۱۱*

۲ – *رومیان ۳: ۹–۱۰*

۳ – *رومیان ۷: ۲۳*

۴ – *تیتوس ۳: ۴–۵*

۵ – *رومیان ۳: ۲۴؛ افسسیان ۲: ۸*

۶ – *رومیان ۴: ۳– ۵ (پیدایش ۱۵: ۶) ؛ دوم قرنتیان ۵: ۱۷–۱۹؛ اول یوحنا ۲: ۱–۲*

۷ – *رومیان ۴: ۲۴–۲۵؛ دوم قرنتیان ۵: ۲۱*

۸ – یوحنا ۳: ۱۸؛ اعمال رسولان ۱۶: ۳۰-۳۱

***پرسش ۶۱*: چرا می‌گویید تنها به‌واسطهٔ ایمان پارسا هستید؟**

پاسخ: نه به این دلیل که شایستگی ایمانم مرا نزد خدا پذیرفتنی می‌کند؛ بلکه تنها کار مسیح در برآورده‌کردن عدالت خدا، پارسایی و قدوسیت اوست که پارساییِ من در پیشگاه خدا است[۱]. من این پارسایی را تنها با ایمان، می‌توانم دریافت کنم و از آنِ خود سازم.[۲]

ارجاعات:

۱ – اول قرنتیان ۱: ۳۰-۳۱

۲ – رومیان ۱۰: ۱۰؛ اول یوحنا ۵: ۱۰-۱۲

روز خداوند **۲۴**

***پرسش ۶۲*: ولی چرا اعمال نیک ما نمی‌تواند به عنوان پارساییِ ما یا حتی بخشی از آن در مقابل خداوند باشد؟**

پاسخ: زیرا پارسایی‌ای که در برابر داوری خدا پذیرفته می‌شود باید کاملاً بی‌نقص و از هر جهت مطابق شریعت خدا باشد[۱]، در حالی که حتی بهترین کارهای ما در این زندگی ناقص و آلوده به گناه است[۲]

ارجاعات:

۱ – رومیان ۳: ۲۰؛ غلاطیان ۳: ۱۰ (تثنیه ۲۷: ۲۶)

۲ – اشعیا ۶۴: ۶

***پرسش ۶۳*: آیا کارهای نیک ما، با آن‌که خدا وعدهٔ پاداش آن‌ها را در این زندگی و زندگی آینده داده است، استحقاقی برای ما ایجاد نمی‌کنند[۱]؟**

پاسخ: این پاداش از روی استحقاق به‌دست نمی‌آید؛ بلکه عطیهٔ فیض است[۲].

ارجاعات:

۱ – متی ۵: ۱۲؛ عبرانیان ۱۱: ۶

۲ – لوقا ۱۷: ۱۰؛ دوم تیموتائوس ۴: ۷-۸

***پرسش ۶۴*: آیا این تعلیم مردم را بی‌پروا و شریر نمی‌کند؟**

پاسخ:خیر. غیرممکن است کسانی که با ایمان راستین به مسیح پیوند خورده‌اند، ثمره‌ای برای شکرگزاری نداشته باشند[۱]

ارجاعات: *۱– لوقا ۶: ۴۳-۴۵؛ یوحنا ۱۵: ۵*

کلام و آیین

روز خداوند **۲۵**

***پرسش ۶۵*: اگر ایمان به تنهایی باعث پیوند ما با مسیح و برکات او می‌شود، این ایمان از کجا آمده است؟**

پاسخ: روح‌القدس آن را در دل‌های ما پدید می‌آورد[۱]، با موعظهٔ انجیل مقدس[۲]، و با به‌کارگیری آیین‌های مقدس آن را استوار می‌کند[۳].

ارجاعات:

۱ – یوحنا ۳: ۵؛ اول قرنتیان ۲: ۱۰-۱۴؛ افسسیان ۲: ۸

۲ – رومیان ۱۰: ۱۷؛ اول پطرس ۱: ۲۳-۲۵

۳ – متی ۲۸: ۱۹-۲۰؛ اول قرنتیان ۱۰: ۱۶

***پرسش ۶۶*: آیین‌های مقدس چیستند؟**

پاسخ: آیین‌های مقدس نشانه‌ها و مُهرهای مقدس و دیدنی‌اند. خدا آن‌ها را مقرر کرده است تا با به‌کارگیری آن‌ها وعدهٔ انجیل را روشن‌تر به ما بفهماند و آن را برای ما تأیید و مُهر کند[۱]. و این وعده چنین است: خدا از روی فیض، به‌سبب قربانی یگانهٔ مسیح که بر صلیب انجام شد، آمرزش گناهان و حیات ابدی را به ما عطا می‌کند[۲].

ارجاعات:

۱ – پیدایش ۱۷: ۱۱؛ تثنیه ۳۰: ۶؛ رومیان ۴: ۱۱

۲ – متی ۲۶: ۲۷–۲۸؛ اعمال رسولان ۲: ۳۸؛ عبرانیان ۱۰: ۱۰

پرسش ۶۷: آیا کلام و آیین‌های مقدس هر دو برای این مقرر شده‌اند که ایمان ما را به قربانی عیسی مسیح بر صلیب، به‌عنوان تنها اساس نجاتمان، معطوف کنند؟

پاسخ: بله، قطعاً روح‌القدس در انجیل به ما می‌آموزد و به‌واسطهٔ آیین‌های مقدس به ما اطمینان می‌دهد که تمام نجات ما بر قربانی یگانهٔ مسیح برای ما بر صلیب استوار است[۱].

ارجاعات:

۱– رومیان ۶: ۳؛ اول قرنتیان ۱۱: ۲۶؛ غلاطیان ۳: ۲۷

پرسش ۶۸: مسیح در عهد جدید چند آیین مقدس برقرار کرده است؟

پاسخ: دو: تعمید مقدس و مراسم عشای ربانی[۱]

ارجاعات: *۱– متی ۲۸: ۱۹–۲۰؛ اول قرنتیان ۱۱: ۲۳–۲۶*

تعمید مقدس

روز خداوند ۲۶

پرسش ۶۹: تعمید مقدس چگونه به شما اطمینان می دهد که یک بار قربانی شدن مسیح بر صلیب به شخص شما سود می‌رساند؟

پاسخ: به این طریق: مسیح این شست‌وشوی ظاهری را مقرر کرد[۱] و همراه آن وعده داد که همان گونه که به یقین آب آلودگی را از بدن می‌شوید، خون و روح او نیز ناپاکی جان مرا، یعنی همهٔ گناهانم را می‌زداید[۲].

ارجاعات:

۱ – اعمال رسولان ۲: ۳۸

۲ – متی ۳: ۱۱؛ رومیان ۶: ۳–۱۰؛ اول پطرس ۳: ۲۱

پرسش ۷۰: با خون و روح مسیح شسته شدن به چه معناست؟

پاسخ: شسته شدن با خون مسیح یعنی دریافت آمرزش گناهان از خدا، از روی فیض، به‌سبب خون مسیح که در قربانی شدن او بر صلیب برای ما ریخته شد[۱].

شسته شدن با روحش به معنای نو و مقدس‌شدن به واسطهٔ روح‌القدس است تا اعضای مسیح باشیم؛ به‌گونه‌ای که بیش‌ازپیش نسبت به گناه بمیریم و زندگی مقدس و بی‌عیبی داشته باشیم[۲].

ارجاعات:

۱ – زکریا ۱۳: ۱؛ افسسیان ۱: ۷–۸؛ عبرانیان ۱۲: ۲۴؛ اول پطرس ۱: ۲؛ مکاشفه ۱: ۵

۲ – حزقیال ۳۶: ۲۵–۲۷؛ یوحنا ۳: ۵–۸؛ رومیان ۶: ۴؛ اول قرنتیان ۶: ۱۱؛ کولسیان ۲: ۱۱–۱۲

پرسش ۷۱: در کجا مسیح وعده داده است که مطمئنا همان گونه که با آب تعمید شسته می‌شویم، ما را با روح و خون پاک خواهد کرد؟

پاسخ: هنگام مقررکردن تعمید، آن‌جا که می‌گوید: بروید و همه قوم‌ها را شاگردان من سازید و آن‌ها را به نام پدر و پسر و روح‌القدس تعمید دهید[۱]. کسی که ایمان بیاورد و تعمید یابد نجات خواهد یافت؛ اما کسی که ایمان نیاورد محکوم خواهد شد[۲]. این وعده در جایی تکرار می‌شود که کتاب مقدس تعمید را «شست‌وشوی تولد تازه»[۳] و «شست‌وشوی گناهان»[۴] می‌نامد.

ارجاعات:

۱ – متی ۲۸: ۱۹

۲ – *مرقس ۱۶: ۱۶*

۳ – *تیتوس ۳: ۵*

۴ – *اعمال رسولان ۲۲: ۱۶*

روز خداوند ۲۷

***پرسش ۷۲*: آیا خودِ این شست‌وشوی ظاهری با آب، گناهان را پاک می‌کند؟**

پاسخ: خیر؛ تنها خون عیسی مسیح و روح‌القدس ما را از همهٔ گناهان پاک می‌کنند[۱].

ارجاعات:

۱– متی ۳: ۱۱؛ اول پطرس ۳: ۲۱؛ اول یوحنا ۱: ۷

***پرسش ۷۳*: پس چرا روح‌القدس تعمید را «شست‌وشوی تولد تازه» و «شست‌وشوی گناهان» می‌نامد؟**

پاسخ: خدا این سخن را با مقصودی نیکو بیان می‌کند: او می‌خواهد به ما بیاموزد که همان‌گونه که آب آلودگی بدن را می‌زداید، خون و روح مسیح ما را از گناهان پاک می‌کند[۱]. مهم تر از آن، می‌خواهد با این تضمین و نشانهٔ الهی، به ما اطمینان دهد که به همان یقین که بدن ما با آب شسته می‌شود، ما نیز از نظر روحانی از گناهانمان پاک می‌شویم[۲].

ارجاعات:

۱ – اول قرنتیان ۶: ۱۱؛ مکاشفه ۱: ۵؛ ۷: ۱۴

۲ – اعمال رسولان ۲: ۳۸؛ رومیان ۶: ۳–۴؛ غلاطیان ۳: ۲۷

***پرسش ۷۴*: آیا نوزادان نیز باید تعمید داده شوند؟**

پاسخ: بله. نوزادان نیز همچون بزرگسالان به عهد و جماعت خدا تعلق دارند[۱].

رهایی از گناه به واسطهٔ خون مسیح و نیز روح‌القدس که ایمان را پدید می‌آورد، به آنان نیز همانند بزرگسالان وعده داده شده است[۲]. پس با تعمید، که نشانهٔ عهد است، باید به کلیسای مسیحی پیوند داده شوند و از فرزندان بی‌ایمانان متمایز گردند[۳]. در عهد قدیم این کار با ختنه انجام می‌شد[۴] و در عهد جدید، تعمید به‌جای آن مقرر شده است[۵].

ارجاعات:

۱ – پیدایش ۱۷: ۷؛ متی ۱۹: ۱۴

۲ – اشعیا ۴۴: ۱–۳؛ اعمال رسولان ۲: ۳۸–۳۹؛ ۱۶: ۳۱

۳ – اعمال رسولان ۱۰: ۴۷؛ اول قرنتیان ۷: ۱۴

۴ – پیدایش ۱۷: ۹–۱۴

۵ – کولسیان ۲: ۱۱–۱۳

عشای ربانی (شام مقدس خداوند عیسی مسیح)

روز خداوند ۲۸

***پرسش ۷۵*: عشای ربانی چگونه برای شما یادآوری این حقیقت است که در یک بار قربانی شدن مسیح بر صلیب و در همهٔ عطایای او شریک هستید؟**

پاسخ: به این طریق: مسیح به من و همهٔ ایمانداران فرمان داده است که، به یاد او، این نانِ شکسته را بخوریم و از این جام بنوشیم. همراه این فرمان، این وعده‌ها را داده است[۱]: اول، همانطور که به یقین که با چشمان خود می‌بینم نان خداوند برای من شکسته می‌شود و جام به من داده می‌شود، بدن او نیز برای من بر صلیب تقدیم و شکسته شد و خون او برای من ریخته شد. دوم، به همان یقین که نان و جام خداوند را از دست خادم دریافت می‌کنم و با دهان می‌چشم، به‌عنوان نشانه‌های مطمئن بدن و خون مسیح، او نیز جان مرا برای حیات ابدی تغذیه و تازه می‌کند، با بدن مصلوب و خون ریخته‌شدهٔ خود.

ارجاعات:

۱ – متی ۲۶: ۲۶–۲۸؛ مرقس ۱۴: ۲۲–۲۴؛ لوقا ۲۲: ۱۹–۲۰؛ اول قرنتیان ۱۱: ۲۳–۲۵

پرسش ۷۶: خوردن بدن فدا شده مسیح و نوشیدن خون ریخته شده اش چه معنایی دارد؟

پاسخ:اول این که همهٔ رنج‌ها و مرگ مسیح را با قلبی ایماندار بپذیرم و بدین‌سان آمرزش گناهان و حیات ابدی را دریافت کنم[۱]. اما معنای آن به اینها محدود نمی شود. به‌واسطهٔ روح‌القدس، که هم در مسیح و هم در ما ساکن است، بیش از پیش با بدن مقدس او متحد می شویم[۲]. از این رو، با این که مسیح در آسمان است[۳] و ما بر زمین، گوشتی از گوشت او و استخوانی از استخوان او هستیم[۴]، و تا ابد به‌واسطهٔ یک روح زندگی می‌کنیم و هدایت می‌شویم، همان‌گونه که اعضای بدن ما به‌واسطهٔ یک جان زندگی می کند[۵].

ارجاعات:

۱ – یوحنا ۶:۳۵، ۴۰، ۵۰–۵۴

۲ – یوحنا ۶: ۵۵–۵۶؛ اول قرنتیان ۱۲: ۱۳

۳ – اعمال رسولان ۱: ۹–۱۱؛ اول قرنتیان ۱۱: ۲۶؛ کولسیان ۳: ۱

۴ – اول قرنتیان ۶: ۱۵–۱۷؛ افسسیان ۵: ۲۹–۳۰؛ اول یوحنا ۴: ۱۳

۵ – یوحنا ۶: ۵۶–۵۸؛ ۱۵: ۱–۶؛ افسسیان ۴: ۱۵–۱۶؛ اول یوحنا ۳: ۲۴

پرسش ۷۷: مسیح در کجا وعده داده است که ایمانداران را با بدن و خون خود تغذیه و تازه کند، به همان یقین که این نانِ شکسته را می‌خورند و از این جام می‌نوشند؟

پاسخ: در مراسم شام آخر خداوند آمده است که: خداوند عیسی مسیح در شبی که به او خیانت شد، نانی را برداشت، پس از شکرگزاری، آن را شکست و گفت: «این بدن من است که برای شما [شکسته شده] است. این را به یاد من به‌جا آورید.» به همین طریق، بعد از شام، جام را برداشت و گفت، «این جام، عهد جدید در خون من است. هر بار که از آن می‌نوشید، این را به یاد من به‌جا آورید.» زیرا هر بار که این نان را می‌خورید و از این جام می‌نوشید، مرگ خداوند را اعلام می‌کنید تا بازگردد[۱].پولس همین وعده را تکرار می‌کند: جام برکتی که آن را برکت می‌دهیم، آیا این اشتراک در خون مسیح نیست؟ نانی که آن را می‌شکنیم، شریک شدن در بدن مسیح نیست؟ از آن‌جا که یک نان هست، ما که بسیاریم یک بدن هستیم، زیرا همه از همان یک نان سهم می‌بریم[۲].

ارجاعات:

۱ – اول قرنتیان ۱۱: ۲۳–۲۶

۲ – اول قرنتیان ۱۰: ۱۶–۱۷

<u>روز خداوند ۲۹</u>

پرسش ۷۸: آیا نان و شراب حقیقتاً به خون و بدن مسیح تبدیل می‌شوند؟

پاسخ: خیر. آب تعمید به خون مسیح تبدیل نمی‌شود و خودِ آن نیز گناهان را نمی شوید، بلکه تنها نشانه و تضمینی از جانب خدا است[۱]. پس به همین دلیل نان در مراسم عشای ربانی به بدن مسیح تبدیل نمی‌شود[۲]؛ هرچند که "بدن مسیح" نامیده می‌شود[۳] اما این برای تطابق با ماهیت و شیوهٔ بیان آیین‌های مقدس است[۴].

ارجاعات:

۱ – افسسیان ۵: ۲۶؛ تیتوس ۳: ۵

۲ – متی ۲۶: ۲۶–۲۹

۳ – اول قرنتیان ۱۰: ۱۶–۱۷؛ ۱۱: ۲۶–۲۸

۴ – پیدایش ۱۷: ۱۰–۱۱؛ خروج ۱۲:۱۱، ۱۳؛ اول قرنتیان ۱۰: ۱–۴

پرسش ۷۹: چرا مسیح نان را بدن خود و جام را خون خود یا عهد جدید در خون خود می‌نامد و چرا پولس از مشارکت در بدن و خون مسیح سخن می‌گوید؟

پاسخ: مسیح به دلیل خوبی این‌گونه می فرماید: او می‌خواهد با مراسم شام به ما یاد بدهد که همان گونه که نان و شراب ما را در این زندگی موقت حفظ می‌کند، بدن مصلوب و خون ریخته‌شدهٔ او خوراک و نوشیدنی حقیقی جان‌های ما برای حیات ابدی است[۱]. مهم‌تر از آن،

با این نشانه و تضمین دیدنی می‌خواهد به ما اطمینان دهد که: اول، به همان یقین که این نشانه‌های مقدس را به یاد او با دهان دریافت می‌کنیم، به‌واسطهٔ عمل روح‌القدس در بدن و خون حقیقی او شریک هستیم[۲]؛ دوم، همهٔ رنج‌ها و اطاعت او به‌یقین از آنِ ماست، گویی خودمان رنج کشیده و بهای گناهانمان را پرداخته‌ایم[۳].

ارجاعات:

۱ – یوحنا ۶:۵۱، ۵۵

۲ – اول قرنتیان ۱۰: ۱۶–۱۷؛ ۱۱: ۲۶

۳ – رومیان ۶: ۵–۱۱

روز خداوند ۳۰

پرسش ۸۰: چه فرقی بین عشای ربانی و مراسم مِس کاتولیکی هست؟

پاسخ: مراسم عشای ربانی به ما شهادت می‌دهد که: همهٔ گناهان ما به‌تمامی از طریق قربانی یگانهٔ عیسی مسیح، که خود آن را یک‌بار برای همیشه بر صلیب انجام داد، آمرزیده شده است[۱]؛ و دوم، ما از طریق روح‌القدس به مسیح پیوند خورده‌ایم.[۲] او با بدن راستین خود در آسمان، در دست راست پدر، نشسته است[۳]، و می‌خواهد در همان‌جا پرستیده شود[۴]. {ولی مِس کاتولیکی آموزش می‌دهد که اول، زندگان و مردگان از طریق رنج‌های مسیح آمرزش گناهان را دریافت نمی‌کنند، مگر این‌که مسیح همچنان هر روز به‌وسیلهٔ کاهنان برای آنان به‌عنوان قربانی تقدیم شود؛ و دوم این که، مسیح از نظر جسمانی در صورت نان و شراب حاضر است و در همان‌جا باید پرستیده شود. مِس، در اساس، چیزی جز انکار قربانی یگانه و رنج‌های عیسی مسیح و بت‌پرستیِ محکوم‌شده، نیست.}

ارجاعات:

۱ – یوحنا ۱۹: ۳۰؛ عبرانیان ۷: ۲۷؛ ۹:۱۲، ۲۵–۲۶ ؛ ۱۰: ۱۰–۱۸

۲ – اول قرنتیان ۶: ۱۷؛ ۱۰: ۱۶–۱۷

۳ – اعمال رسولان ۷: ۵۵–۵۶؛ عبرانیان ۱: ۳؛ ۸: ۱

۴ – متی ۶: ۲۰–۲۱؛ یوحنا ۴: ۲۱–۲۴؛ فیلیپیان ۳: ۲۰؛ کولسیان ۳: ۱– ۳

پرسش ۸۱: چه کسانی بر سر میز خداوند می‌نشینند؟

پاسخ: کسانی که به‌سبب گناهانشان به‌راستی از خود ناخشنودند، اما اعتماد دارند که گناهانشان آمرزیده شده و ضعف باقی‌ماندهٔ آنان با رنج و مرگ مسیح پوشانده شده است، و می‌خواهند ایمانشان بیش‌ازپیش استوار شود و زندگی‌شان اصلاح گردد. اما ریاکاران و کسانی که توبه نمی‌کنند، با خوردن و نوشیدن، داوری را بر خود می‌آورند[۱].

ارجاعات:

۱ – اول قرنتیان ۱۰: ۱۹–۲۲؛ ۱۱: ۲۶–۳۲

پرسش ۸۲: آیا باید کسانی را که با اقرار و شیوهٔ زندگی خود نشان می‌دهند بی‌ایمان و بی‌تقوا هستند، در عشای ربانی پذیرفت؟

پاسخ: خیر؛ زیرا با این کار به عهد خدا بی‌حرمتی می‌شود و خشم او بر تمام جماعت برافروخته می‌گردد[۱]. به همین رو بر پایهٔ فرمان مسیح و رسولانش، کلیسای مسیحی موظف است با به‌کارگیری رسمیِ کلیدهای پادشاهی آسمان، چنین کسانی را تا زمانی که زندگی خود را اصلاح کنند، از شرکت در عشای ربانی محروم سازد.

ارجاعات:

۱ – اول قرنتیان ۱۱: ۱۷–۳۲؛ مزامیر ۵۰: ۱۴–۱۶؛ اشعیا ۱:۱۱– ۱۷

روز خداوند ۳۱

***پرسش ۸۳*: کلیدهای پادشاهی آسمان چیست؟**

پاسخ: موعظهٔ انجیل مقدس و تأدیب کلیسایی با هدف توبه. با این دو، درهای پادشاهی خداوند بر روی ایمانداران باز و بر بی‌ایمانان بسته است[۱]

ارجاعات:

۱ – متی ۱۶: ۱۹؛ یوحنا ۲۰: ۲۲– ۲۳

***پرسش ۸۴*: چگونه درهای پادشاهی خداوند با موعظه کردن انجیل باز یا بسته می‌شود؟**

پاسخ: مطابق فرمان مسیح، پادشاهی آسمان با این اعلام و شهادت علنی به یکایک ایمانداران گشوده می‌شود که هر بار وعدهٔ انجیل را با ایمان راستین می‌پذیرند، خدا به‌سبب شایستگی مسیح به‌راستی همهٔ گناهانشان را می‌آمرزد.

درهای پادشاهی آسمان بسته می‌شود هنگامی که به همهٔ بی‌ایمانان و ریاکاران اعلام و شهادت داده می‌شود که تا زمانی که توبه نکنند، خشم خدا و محکومیت ابدی بر آنان باقی می‌ماند. با توجه به این شهادت از انجیل، خداوند چه در این زندگی و چه در زندگی بعدی داوری خواهد کرد[۱]

ارجاعات: *۱ – متی ۱۶: ۱۹؛ یوحنا ۳: ۳۱–۳۶؛ ۲۰: ۲۱–۲۳*

***پرسش ۸۵*: تأدیب کلیسایی چگونه پادشاهی آسمان را می‌بندد و می‌گشاید؟**

پاسخ: با در نظر گرفتن حکم مسیح، کسانی که خود را مسیحی می‌نامند، اما در تعالیم یا زندگی‌شان غیرمسیحی بودن خود را نشان می‌دهند، نخست بارها به‌شکلی شخصی، محبت‌آمیز و برادرانه اندرز داده می‌شوند. اگر از خطاها و شرارت خود دست نکشند، موضوع به کلیسا، یعنی پیران و کسانی که کلیسا برای این کار مقرر کرده است، گزارش می‌شود. اگر به اندرز آنان نیز اعتنا نکنند، از شرکت در آیین‌های مقدس محروم و به‌وسیلهٔ پیران از جماعت مسیحی کنار گذاشته می‌شوند، و خودِ خدا نیز آنان را از پادشاهی مسیح کنار می‌گذارد[۱].هنگامی که وعدهٔ اصلاح حقیقی بدهند و آن را در عمل نشان دهند، دوباره به‌عنوان اعضای مسیح و کلیسای او پذیرفته می‌شوند[۲].

ارجاعات:

۱ – متی ۱۸: ۱۵–۲۰؛ اول قرنتیان ۵:۳–۵،۱۱–۱۳ ؛ دوم تسالونیکیان ۳: ۱۴–۱۵

۲ – لوقا ۱۵: ۲۰–۲۴؛ دوم قرنتیان ۲: ۶–۱۱

بخش سوم– شکرگزاری ما

روز خداوند ۳۲

***پرسش ۸۶*: از آن‌جا که تنها از روی فیض، به‌واسطهٔ مسیح و بدون هیچ شایستگی از خود، از بینوایی‌مان رهایی یافته‌ایم، چرا هنوز باید کارهای نیک انجام دهیم؟**

پاسخ: زیرا مسیح ما را با خون خود رهایی بخشیده و با روح‌القدس نیز به صورت خود نو می‌کند، تا با تمام زندگی خود نشان دهیم که برای برکات خدا از او سپاسگزاریم[۱]. او به‌واسطهٔ ما ستوده شود[۲] و نیز تا خودمان از ثمره‌های ایمانمان به ایمان خود اطمینان یابیم[۳]، و با زندگی خداپسندانهٔ خود، همسایگانمان را برای مسیح به‌دست آوریم[۴].

ارجاعات:

۱ – رومیان ۶: ۱۳؛ ۱۲: ۱–۲؛ اول پطرس ۲: ۵–۱۰

۲ – متی ۵: ۱۶؛ اول قرنتیان ۶: ۱۹–۲۰

۳ – متی ۷: ۱۷–۱۸؛ غلاطیان ۵: ۲۲–۲۴؛ دوم پطرس ۱: ۱۰–۱۱

۴ – *متی ۵: ۱۴–۱۶؛ رومیان ۱۴: ۱۷–۱۹؛ اول پطرس ۲: ۱۲؛ ۳: ۱–۲*

پرسش ۸۷: آیا کسانی که از شیوهٔ زندگی ناسپاس و بی‌توبهٔ خود به سوی خدا بازنمی‌گردند، می‌توانند نجات یابند؟

پاسخ: به‌هیچ‌وجه؛ در کتاب مقدس گفته شده است که هیچ فرد ناپاک، بت‌پرست، زناکار، طمعکار، می گسار، کسی که تهمت می‌زند، سارق، و یا هرکس همانند آن وارث پادشاهی خداوند نخواهد بود[۱].

ارجاعات: *۱– اول قرنتیان ۶: ۹–۱۰؛ غلاطیان ۵: ۱۹–۲۱؛ افسسیان ۵: ۱–۲۰؛ اول یوحنا ۳: ۱۴*

روز خداوند ۳۳

پرسش۸۸ : توبه یا بازگشت حقیقی انسان به خدا چیست؟

پاسخ: دو چیز: مردن طبیعت کهنه و زنده‌شدن طبیعت تازه[۱].

ارجاعات:

۱– رومیان ۶: ۱–۱۱؛ دوم قرنتیان ۵: ۱۷؛ افسسیان ۴: ۲۲–۲۴؛ کولسیان ۳: ۵–۱۰

پرسش ۸۹: مردن طبیعت کهنه به چه معناست؟

پاسخ: این‌که از صمیم قلب اندوهگین باشیم که با گناهانمان خدا را رنجانده‌ایم، و از گناه کردن بیشتر و بیشتر متنفر شویم و فاصله بگیریم[۱]

ارجاعات:

۱– مزامیر ۵۱:۳–۴، ۱۷ ؛ یوئیل ۲: ۱۲–۱۳؛ رومیان ۸: ۱۲–۱۳؛ دوم قرنتیان ۷: ۱۰

پرسش ۹۰ : زنده شدن طبیعت تازه چیست؟

پاسخ: شادمانی قلبی در خدا، به‌واسطهٔ مسیح است[۱]، و نیز محبت و اشتیاق به زندگی مطابق ارادهٔ خدا، با انجام همهٔ کارهای نیک است[۲].

ارجاعات:

۱ – مزامیر ۵۱:۸، ۱۲؛ اشعیا ۵۷: ۱۵؛ رومیان ۵: ۱؛ ۱۴: ۱۷

۲ – رومیان ۶: ۱۰–۱۱؛ غلاطیان ۲: ۲۰

پرسش ۹۱ : کارهای خیر چیست؟

پاسخ: تنها کارهایی که از ایمان راستین سرچشمه می‌گیرند[۱]، مطابق شریعت خدا هستند[۲] و برای جلال او انجام می‌شوند[۳]، نه کارهایی که بر نظر خودمان یا احکام و سنت‌های انسانی استوارند[۴].

ارجاعات:

۱ – یوحنا ۱۵: ۵؛ عبرانیان ۱۱: ۶

۲ – لاویان ۱۸: ۴؛ اول سموئیل ۱۵: ۲۲؛ افسسیان ۲: ۱۰

۳ – اول قرنتیان ۱۰: ۳۱

۴ – تثنیه ۱۲: ۳۲؛ اشعیا ۲۹: ۱۳؛ حزقیال ۲۰: ۱۸–۱۹؛ متی ۱۵: ۷–۹

ده فرمان

روز خداوند ۳۴

پرسش ۹۲ : شریعت خدا چیست؟

پاسخ: خداوند تمامی این کلمات را فرموده است: "من خداوند، خدای تو هستم، که تو را از سرزمین مصر، از خانهٔ بردگی بیرون آوردم.

۱. نباید خدایان دیگری به جز من داشته باشی.

۲. برای خود بت یا هیچگونه صورتی نساز از آنچه در آسمان بالاست، یا در زمین پایین، یا در آب‌های زیر زمین. به آن‌ها تعظیم نکن و آن‌ها را خدمت نکن زیرا من، خداوند، خدای تو، خدای غیور هستم که برای آن‌هایی که از من متنفر هستند، گناه پدران را بر فرزندان، تا نسل سوم و چهارم، کیفر می‌دهم، اما تا هزارمین نسلِ آنان که مرا دوست دارند و احکام مرا نگاه می‌دارند، محبت نشان می‌دهم.

۳. نام خداوند، خدای خود، را بیهوده به کار نبر؛ زیرا خداوند کسی را که نام او را بیهوده به کار ببرد بی‌گناه نخواهد شمرد.

۴. به یاد داشته باشید که روز سبت را مقدس نگه دارید. شش روز کار کن و همهٔ کارهایت را انجام بده؛ اما روز هفتم، سبتِ خداوند، خدای توست. در این روز هیچ کاری نباید انجام دهید. نه شما، و یا پسرتان، و یا دخترتان، خدمتکار زن یا مرد و یا چهارپایان و نه بیگانه‌ای که درون دروازه‌های تو ساکن است. زیرا خداوند در شش روز آسمان و زمین را آفرید، دریا، و هر آنچه که در آن است، و در روز هفتم استراحت کرد برای همین خداوند روز سبت را برکت داد و آن را مقدس ساخت.

۵. پدر و مادرت را احترام بگذار تا روزهایت در سرزمینی که خداوند، خدای تو، به تو می‌دهد طولانی شود.

۶. قتل نکنید

۷. مرتکب زنا نشوید

۸. دزدی نکنید

۹. شهادت دروغین بر علیه همنوع خود ندهید

۱۰. به خانه و همسر همسایه خود چشم نداشته باشید یا به خدمتکار مرد یا زن، گاو یا الاغ او، و هر آنچه که متعلق به اوست[۱] طمع نداشته باش"

ارجاعات:

۱- خروج ۲۰: ۱-۱۷؛ تثنیه ۵: ۶-۲۱

پرسش ۹۳ : این احکام چگونه بخش‌بندی شده است؟

پاسخ: به دو لوح: لوح نخست چهار فرمان دارد و لوح دوم شش فرمان. لوح نخست، به ما می‌آموزد چگونه در رابطه با خدا زندگی کنیم؛ و لوح دوم، به ما می‌آموزد چه وظایفی نسبت به همسایهٔ خود داریم[۱].

ارجاعات: *۱ - متی ۲۲: ۳۷-۳۹*

پرسش ۹۴ : خداوند در فرمان نخست چه چیزی از ما می‌طلبد؟

پاسخ: برای آن‌که نجات خود را به خطر نیندازم، باید از این‌ها دوری کنم: هرگونه بت‌پرستی [۱] از جادوگری و خرافات[۲] و دعا به مقدسان یا دیگر مخلوقات[۳]. به همین رو ،همچنین تنها خدای راستین را به‌درستی بشناسم[۴]، و تنها به او اعتماد کنم.[۵] با فروتنی تسلیم او باشم[۷]، و با شکیبایی[۸]، همهٔ نیکویی‌ها را از او انتظار داشته باشم[۶]، و با تمام دل او را محبت کنم[۹]، از او بترسم[۱۰] و او را حرمت نهم[۱۱].ترجیح دهم از همهٔ مخلوقات چشم بپوشم، تا آن‌که کمترین کاری برخلاف ارادهٔ او انجام دهم[۱۲].

ارجاعات:

۱ - اول قرنتیان ۶: ۹-۱۰ ؛ ۱۰: ۵ -۱۴؛ اول یوحنا ۵: ۲۱

۲ - لاویان ۱۹: ۳۱؛ تثنیه ۱۸:۹- ۱۲

۳ - متی ۴: ۱۰؛ مکاشفه ۱۹: ۱۰؛ ۲۲: ۸-۹

۴ - یوحنا ۱۷: ۳

۵ - ارمیا ۱۷:۵، ۷

۶ - مزامیر ۱۰۴: ۲۷-۲۸؛ یعقوب ۱: ۱۷

۷ - اول پطرس ۵: ۵-۶

۸ - کولسیان ۱: ۱۱؛ عبرانیان ۱۰: ۳۶

۹ – متی ۲۲: ۳۷ (تثنیه ۶: ۵)

۱۰ – امثال ۹: ۱۰؛ اول پطرس ۱: ۱۷

۱۱ – متی ۴: ۱۰ (تثنیه ۶: ۱۳)

۱۲ – متی ۵: ۲۹–۳۰؛ ۱۰: ۳۷–۳۹

پرسش ۹۵ : بت‌پرستی چیست؟

پاسخ: بت پرستی یعنی داشتن یا ساختن چیزی که به‌جای تنها خدای راستین یا در کنار او به آن اعتماد کنیم؛ خدایی که خود را در کلامش بر ما آشکار کرده است[۱].

ارجاعات:

۱ – اول تواریخ ۱۶: ۲۶؛ غلاطیان ۴: ۸–۹؛ افسسیان ۵: ۵؛ فیلیپیان ۳: ۱۹

روز خداوند ۳۵

پرسش ۹۶ : خداوند در فرمان دوم چه چیزی از ما می‌طلبد؟

پاسخ: نباید خدا را به هیچ شکلی به تصویر بکشیم[۱] و نباید او را به شیوه‌ای جز آنچه در کلام خود فرمان داده است بپرستیم[۲].

ارجاعات:

۱ – تثنیه ۴: ۱۵–۱۹؛ اشعیا ۴۰: ۱۸–۲۵؛ اعمال رسولان ۱۷: ۲۹؛ رومیان ۱: ۲۲–۲۳

۲ – لاویان ۱۰: ۱–۷؛ اول سموئیل ۱۵: ۲۲–۲۳؛ یوحنا ۴: ۲۳–۲۴

پرسش ۹۷ : پس آیا اصلاً نباید هیچ تصویری بسازیم؟

پاسخ: خدا را نمی‌توان و نباید به هیچ شکلی به‌صورت دیدنی به تصویر کشید. اما می‌توان مخلوقات را به تصویر کشید؛ با این حال، خدا ساختن یا داشتن تصویر آن‌ها را برای پرستش خودِ آن تصاویر یا برای عبادت خدا به‌واسطهٔ آن‌ها منع می‌کند[۱].

ارجاعات:

۱– خروج ۳۴:۱۳–۱۴، ۱۷؛ دوم پادشاهان ۱۸: ۴–۵

پرسش ۹۸ : اما آیا نمی‌توان تصاویر را در کلیساها به‌عنوان «کتاب‌هایی برای افراد ناآموخته» پذیرفت؟

پاسخ: خیر؛ نباید بکوشیم از خدا خردمندتر باشیم. او می‌خواهد قومش با موعظهٔ زندهٔ کلام خود آموزش ببینند[۱]، نه به‌وسیلهٔ تصاویر بی‌زبان[۲].

ارجاعات:

۱ – رومیان ۱۰:۱۴–۱۵، ۱۷؛ دوم تیموتائوس ۳: ۱۶–۱۷؛ دوم پطرس ۱: ۱۹

۲ – ارمیا ۱۰: ۸؛ حبقوق ۲: ۱۸–۲۰

روز خداوند ۳۶

پرسش ۹۹ : حکم سوم چه چیزی را از ما می‌طلبد؟

پاسخ: نباید با نفرین و دشنام، نام خدا را کفرآمیز یا ناروا به کار ببریم.[۱] نباید با سوگند دروغین[۲]، یا بی مورد از نام خدا سواستفاده کنیم؛ [۳]نباید با سکوت کردن و تماشاگری در چنین گناهان هولناکی شریک شویم[۴].

بلکه باید نام مقدس خدا را تنها با ترس و احترام به کار ببریم[۵]، تا به درستی به او اعتراف کنیم[۶]، او را بخوانیم [۷] و در همه سخنان و اعمالمان ستایش کنیم.[۸]

ارجاعات:

۱ – لاویان ۲۴: ۱۰– ۱۷

۲ – لاویان ۱۹: ۱۲

۳ – متی ۵: ۳۷؛ یعقوب ۵: ۱۲

۴ – لاویان ۵: ۱؛ امثال ۲۹: ۲۴

۵ – مزامیر ۹۹: ۱– ۵؛ ارمیا ۴: ۲

۶ – متی ۱۰: ۳۲–۳۳؛ رومیان ۱۰: ۹–۱۰

۷ – مزامیر ۵۰: ۱۴–۱۵؛ اول تیموتائوس ۲: ۸

۸ – کولسیان ۳: ۱۷

پرسش ۱۰۰ : آیا کفرگویی به نام خدا با سوگند و نفرین چنان گناه سنگینی است که خدا از کسانی نیز خشمگین می‌شود که تا حد توان از آن جلوگیری نمی‌کنند و آن را منع نمی‌کنند؟

پاسخ: یقیناً[۱]؛ هیچ گناهی بزرگ‌تر از کفرگویی به نام خدا نیست و هیچ‌یک بیش از آن خشم او را برنمی‌انگیزد. از این رو، او فرمان داد که این گناه با مرگ کیفر داده شود[۲].

ارجاعات:

۱– لاویان ۵:۱

۲ – لاویان ۲۴: ۱۰– ۱۷

روز خداوند ۳۷

پرسش ۱۰۱ : آیا می‌توان به نام خدا به شیوه‌ای خداپسندانه سوگند یاد کرد؟

پاسخ: بله؛ هنگامی که حکومت از مردم چنین سوگندی می‌طلبد، یا ضرورت ایجاب می‌کند که برای حفظ و تقویت راستی و وفاداری سوگند یاد شود، برای جلال خدا و نفع همسایه‌مان. چنین سوگند یاد کردن‌ها در واقع از کلام خود خداوند نشئت می‌گیرد[۱] و قوم خدا در عهد قدیم و عهد جدید به‌درستی از آن استفاده کرده‌اند[۲].

ارجاعات:

۱ – تثنیه ۶: ۱۳؛ ۱۰: ۲۰؛ ارمیا ۴: ۱–۲؛ عبرانیان ۶: ۱۶

۲ – پیدایش ۲۱: ۲۴؛ یوشع ۹: ۱۵؛ اول پادشاهان ۱: ۲۹–۳۰؛ رومیان ۱: ۹؛ دوم قرنتیان ۱: ۲۳

پرسش ۱۰۲ : آیا می‌توانیم به نام مقدسان یا دیگر مخلوقات نیز سوگند بخوریم؟

پاسخ: خیر سوگندِ مشروع یعنی فراخواندن خدا برای گواهی بر راست‌گویی من؛ او تنها کسی است که دل مرا می‌شناسد و اگر به دروغ سوگند بخورم، مرا کیفر می‌دهد[۱].هیچ مخلوقی شایستهٔ چنین حرمتی نیست[۲].

ارجاعات:

۱ – رومیان ۹: ۱؛ دوم قرنتیان ۱: ۲۳

۲ – متی ۵: ۳۴–۳۷؛ ۲۳: ۱۶– ۲۲؛ یعقوب ۵: ۱۲

روز خداوند ۳۸

پرسش ۱۰۳ : خداوند در حکم چهارم چه چیزی را لازم دانسته است؟

پاسخ: نخست، باید خدمت موعظه انجیل و مدارس مربوط به آموزش آن برقرار و حفظ شوند[۱]. به‌ویژه در روز استراحت، با جدیت در جماعت کلیسای خدا حاضر شوم[۲]، برای شنیدن کلام خداوند[۳] برای شرکت در آیین‌های مقدس[۴]، برای دعا و خواندن نام خدا در جمع[۵]، و برای کمک خیرخواهانهٔ مسیحی به نیازمندان[۶].

دوم، در همهٔ روزهای زندگی‌ام از کارهای شریرانهٔ خود دست بکشم، تا که خداوند با روح‌القدس خودش در من کار کند. تا بدین‌سان، در همین زندگی، سَبَت ابدی را آغاز کنم[۷].

ارجاعات:

۱ – تثنیه ۶: ۲۰– ۴،۲۵–۹؛ اول قرنتیان ۹: ۱۳–۱۴؛ دوم تیموتائوس ۲: ۲؛ ۳: ۱۳–۱۷؛ تیتوس ۱: ۵

۲ – تثنیه ۱۲: ۵–۱۲؛ مزامیر ۴۰: ۹–۱۰؛ ۶۸: ۲۶؛ اعمال رسولان ۲: ۴۲–۴۷؛ عبرانیان ۱۰: ۲۳–۲۵

۳ – رومیان ۱۰: ۱۴–۱۷؛ اول قرنتیان ۱۴: ۳۱–۳۲؛ اول تیموتائوس ۴: ۱۳

۴ – اول قرنتیان ۱۱: ۲۳–۲۵

۵ – کولسیان ۳: ۱۶؛ اول تیموتائوس ۲: ۱

۶ – مزامیر ۵۰: ۱۴؛ اول قرنتیان ۱۶: ۲؛ دوم قرنتیان ۸، ۹

۷ – اشعیا ۶۶: ۲۳؛ عبرانیان ۴: ۹– ۱۱

روز خداوند ۳۹

پرسش ۱۰۴ : خداوند در فرمان پنجم چه چیزی را لازم کرده است؟

پاسخ: به پدر و مادرم و همهٔ کسانی که بر من اقتدار دارند، احترام، محبت و وفاداری نشان دهم؛ با اطاعت شایسته، تسلیم آموزش و تأدیب نیکوی آنان باشم[۱]، و همچنین با ناتوانی و قصور آن‌ها صبوری کنم[۲].زیرا خواست خداست که به‌دست آنان ما را اداره کند[۳].

ارجاعات:

۱ – خروج ۲۱: ۱۷؛ امثال ۱: ۸؛ ۴: ۱؛ رومیان ۱۳: ۱–۲ ؛ افسسیان ۵: ۲۱– ۲۲؛ ۶: ۱–۹؛ کولسیان۳: ۱۸–۴: ۱

۲ – امثال ۲۰: ۲۰؛ ۲۳: ۲۲؛ اول پطرس ۲: ۱۸

۳ – متی ۲۲: ۲۱؛ رومیان ۱۳: ۱–۸؛ افسسیان ۶: ۱– ۹؛ کولسیان ۳: ۱۸– ۲۱

روز خداوند ۴۰

پرسش ۱۰۵ : خداوند در حکم ششم چه چیزی را لازم دانسته؟

پاسخ: نباید همسایهٔ خود را تحقیر کنم، از او نفرت داشته باشم، به او توهین کنم یا او را بکشم؛ نه با افکار، سخنان، نگاه یا اشاره، و به‌هیچ‌وجه با اعمال خود؛ و نباید در انجام این کارها توسط دیگران شریک شوم.[۱] بلکه باید هر میل به انتقام را از خود دور کنم[۲]. همچنین نباید به خود آسیب بزنم یا خود را بی‌پروا در خطر قرار دهم[۳]. از این رو، حکومت نیز برای جلوگیری از قتل، شمشیر در دست دارد[۴].

ارجاعات:

۱ – پیدایش ۹: ۶؛ لاویان ۱۹: ۱۷– ۱۸؛ متی ۵: ۲۱–۲۲؛ ۲۶: ۵۲

۲ – امثال ۲۵: ۲۱–۲۲؛ متی ۱۸: ۳۵؛ رومیان ۱۲: ۱۹؛ افسسیان ۴: ۲۶

۳ – متی ۴: ۷؛ ۲۶: ۵۲؛ رومیان ۱۳: ۱۱–۱۴

۴ – پیدایش ۹: ۶؛ خروج ۲۱: ۱۴؛ رومیان ۱۳: ۴

پرسش ۱۰۶ : آیا این حکم فقط درباره کشتن می‌گوید؟

پاسخ: خدا با منع قتل به ما می‌آموزد که از ریشه‌های قتل، مانند حسادت، نفرت، خشم و میل به انتقام، نفرت دارد[۱]؛ و همهٔ این‌ها را در نظر خود قتل می‌شمارد[۲].

ارجاعات:

۱ – امثال ۱۴: ۳۰؛ رومیان ۱: ۲۹؛ ۱۲: ۱۹؛ غلاطیان ۵: ۱۹–۲۱؛ اول یوحنا ۲: ۹–۱۱

۲ – اول یوحنا ۳: ۱۵

پرسش ۱۰۷ : آیا این که همنوع خودمان را نکشیم به تنهایی کافی است؟

پاسخ: خیر، خدا با محکوم‌کردن حسادت، نفرت و خشم به ما فرمان می‌دهد که همنوعمان را همانند خودمان دوست داشته باشیم.[۱] نسبت به او شکیبا، صلح‌جو، ملایم و رحیم باشیم و دوستانه رفتار کنیم[۲]؛ از او در برابر آسیب تا آنجایی که امکان پذیر است محافظت کنیم، و حتی به دشمنانمان نیکی کنیم[۳].

ارجاعات:

۱ – متی ۷: ۱۲؛ ۲۲: ۳۹؛ رومیان ۱۲: ۱۰

۲ – متی ۵: ۳– ۱۲؛ لوقا ۶: ۳۶؛ رومیان ۱۲:۱۰، ۱۸؛ غلاطیان ۶: ۱–۲؛ افسسیان ۴: ۲؛ کولسیان ۳: ۱۲؛ اول پطرس ۳: ۸

۳ – خروج ۲۳: ۴–۵؛ متی ۵: ۴۴–۴۵؛ رومیان ۱۲: ۲۰–۲۱ (امثال ۲۵: ۲۱–۲۲)

روز خداوند ۴۱

پرسش ۱۰۸ : فرمان هفتم چه چیزی به ما می‌آموزد؟

پاسخ: این که هرگونه بی‌عفتی از طرف خداوند محکوم شده است.[۱] وما هم قلباً باید از آن نفرت داشته باشیم[۲] و چه در ازدواج مقدس و چه بیرون از آن، پاکدامن و خویشتن‌دار زندگی کنیم[۳].

ارجاعات:

۱ – لاویان ۱۸: ۳۰؛ افسسیان ۵: ۳–۵

۲ – یهودا ۲۲–۲۳

۳ – اول قرنتیان ۷: ۱–۹؛ اول تسالونیکیان ۴: ۳–۸؛ عبرانیان ۱۳: ۴

پرسش ۱۰۹ : آیا خداوند در این حکم فقط زنا و گناهان شرم‌آور همانند آن را منع کرده است؟

پاسخ: چون جسم و جان ما معبد روح‌القدس است، خدا می‌خواهد هر دو را پاک و مقدس نگاه داریم. پس همهٔ اعمال، نگاه‌ها، سخنان، افکار و خواسته‌های ناپاک را منع می‌کند[۱]، و هر چیزی را که کسی را به این ناپاکی‌ها تحریک کند، منع می‌کند[۲]

ارجاعات:

۱ – متی ۵: ۲۷–۲۹؛ اول قرنتیان ۶: ۱۸–۲۰؛ افسسیان ۵: ۳–۴

۲ – اول قرنتیان ۱۵: ۳۳؛ افسسیان ۵: ۱۸

روز خداوند ۴۲

پرسش ۱۱۰ : چه چیزی در حکم هشتم توسط خداوند ممنوع شده؟

پاسخ: خدا نه‌تنها دزدی و راهزنیِ آشکار را که قانون مجازات می‌کند منع می‌کند[۱]، بلکه در نظر او هر تدبیر و فریبی برای تصاحب اموال همسایه نیز دزدی است، چه با زور و چه با روش‌هایی که ظاهراً مشروع‌اند[۲]؛ مانند وزن، اندازه و حجم نادرست، تجارت فریب‌کارانه، پول تقلبی و بهرهٔ گزاف، یا هر روش دیگری که خدا منع کرده است[۳]. افزون بر این، خدا همهٔ طمع‌ورزی[۴] و هرگونه سوءاستفاده یا تباه‌کردن عطایای خود را منع می‌کند[۵].

ارجاعات:

۱ – خروج ۲۲: ۱؛ اول قرنتیان ۵: ۹–۱۰؛ ۶: ۹–۱۰

۲ – میکاه ۶: ۹–۱۱؛ لوقا ۳: ۱۴؛ یعقوب ۵: ۱–۶

۳ – تثنیه ۲۵: ۱۳–۱۶؛ مزامیر ۱۵: ۵؛ امثال ۱۱: ۱؛ ۱۲: ۲۲؛ حزقیال ۴۵: ۹–۱۲؛ لوقا ۶: ۳۵

۴ – لوقا ۱۲: ۱۵؛ افسسیان ۵: ۵

۵ – امثال ۲۱: ۲۰؛ ۲۳: ۲۰–۲۱؛ لوقا ۱۶: ۱۰–۱۳

پرسش ۱۱۱ : خداوند چه چیزی را در این حکم برای شما لازم دانسته است؟

پاسخ: باید هر جا که می‌توانم و جایز است، نفع همسایهٔ خود را پیش ببرم و با او چنان رفتار کنم که می‌خواهم دیگران با من رفتار کنند، و وفادارانه کار کنم تا بتوانم به نیازمندان کمک کنم[۱].

ارجاعات:

۱ – اشعیا ۵۸: ۵–۱۰؛ متی ۷: ۱۲؛ غلاطیان ۶: ۹–۱۰؛ افسسیان ۴: ۲۸

روز خداوند ۴۳

پرسش ۱۱۲ : چه چیزی در حکم نهم، الزام شده؟

پاسخ: نباید علیه هیچ کس شهادت دروغ بدهم یا سخنان کسی را تحریف کنم، و یا شایعه، غیبت و یا بدگویی کنم، یا کسی را شتاب زده یا بدون شنیدن سخنش محکوم کنم یا در محکومکردنش شریک شوم[۱].

و در واقع باید از فریب و دروغ که کار شیطان است دور بمانم، تا خشم سنگین خدا بر من فرود نیاید.[۲]

در محکمه و هرجای دیگر من باید خواهان حقیقت باشم.[۳] و آن را صادقانه بیان و آشکارا اقرار کنم؛ و هرچه می‌توانم برای حفظ و ارتقای آبرو و اعتبار همسایه‌ام انجام دهم[۴].

ارجاعات:

۱ – مزامیر ۱۵؛ امثال ۱۹: ۵؛ متی ۷: ۱؛ لوقا ۶: ۳۷؛ رومیان ۱: ۲۸– ۳۲

۲ – لاویان ۱۹: ۱۱– ۱۲؛ امثال ۱۲: ۲۲؛ ۱۳: ۵؛ یوحنا ۸: ۴۴؛ مکاشفه ۲۱: ۸

۳ – اول قرنتیان ۱۳: ۶؛ افسسیان ۴: ۲۵

۴ – اول پطرس ۳: ۸– ۹؛ ۴: ۸

روز خداوند ۴۴

پرسش ۱۱۳ : در حکم دهم چه چیزی لازم است؟

پاسخ: حتی کوچک‌ترین فکر یا خواسته‌ای برخلاف هیچ‌یک از فرمان‌های خدا نباید هرگز در دل ما پدید آید؛ بلکه باید همواره با تمام دل از هر گناهی نفرت داشته باشیم و از هر پارسایی‌ای شادمان شویم[۱].

ارجاعات:

۱ – مزامیر ۱۹: ۷–۱۴ ؛ ۱۳۹: ۲۳– ۲۴؛ رومیان ۷: ۷– ۸

پرسش ۱۱۴ : آیا کسانی که به سوی خدا بازگشته‌اند می‌توانند این فرمان‌ها را به‌طور کامل نگاه دارند؟

پاسخ: خیر، در این زندگی حتی مقدس‌ترین افراد نیز، تنها اندکی از این اطاعت را آغاز کرده اند. [۱]با این حال، با عزمی جدی زندگی ای را شروع می کنند که مطابق با همه فرمان‌های خدا باشد و نه فقط برخی از آن‌ها.[۲]

ارجاعات:

۱ – جامعه ۷: ۲۰؛ رومیان ۷: ۱۴– ۱۵؛ اول قرنتیان ۱۳: ۹؛ اول یوحنا ۱: ۸– ۱۰

۲ – مزامیر ۱: ۱–۲ ؛ رومیان ۷: ۲۲– ۲۵؛ فیلیپیان ۳: ۱۲– ۱۶

پرسش ۱۱۵ : اگر در این زندگی هیچ‌کس نمی‌تواند ده فرمان را به‌طور کامل نگاه دارد، چرا خدا می‌خواهد آن‌ها چنین با جدیت موعظه شوند؟

پاسخ: اول، تا در تمام طول زندگی، طبیعت گناه‌آلود خود را بیشتر و بیشتر بشناسیم، و مشتاقانه‌تر آمرزش گناهان و پارسایی در مسیح را بجوییم[۱]. دوم، تا هرگز از تلاش و دعا برای فیض روح‌القدس دست نکشیم و بیش‌ازپیش به صورت خدا نو شویم، تا پس از این زندگی به هدفِ کمال دست یابیم[۲].

ارجاعات:

۱ – مزامیر ۳۲: ۵؛ رومیان ۳: ۱۹–۲۶ ؛ ۷:۷،۲۴–۲۵؛ اول یوحنا ۱: ۹

۲ – اول قرنتیان ۹: ۲۴؛ فیلیپیان ۳: ۱۲–۱۴ ؛ اول یوحنا ۳: ۱– ۳

دعای ربانی

روز خداوند ۴۵

پرسش ۱۱۶ : چرا دعا برای مسیحیان ضروری است؟

پاسخ: زیرا دعا مهم‌ترین بخش شکرگزاری است که خداوند آن را از ما می‌طلبد[۱]. همچنین خدا فیض و روح‌القدس خود را تنها به کسانی می‌دهد که پیوسته و با نالهٔ درونی، این عطایا را از او می‌طلبند و برای آن‌ها شکرگزاری می‌کنند[۲].

ارجاعات:

۱ – مزامیر ۵۰: ۱۴–۱۵ ؛ ۱۱۶: ۱۲– ۱۹؛ اول تسالونیکیان ۵: ۱۶– ۱۸

۲ – متی ۷: ۷– ۸؛ لوقا ۱۱: ۹– ۱۳

پرسش ۱۱۷ : چه نوع دعایی از طرف خداوند شنیده می‌شود و او را خوشنود می‌سازد؟

پاسخ: اول، ما باید صمیم قلب به تنها خدای حقیقی و یگانه که خود را در کلامش آشکار کرده است دعا کنیم، و همه چیزهایی که به ما فرمان داده است را از او بطلبیم[۱].

دوم، باید نیاز و بینوایی خود را به‌تمامی بشناسیم تا در برابر عظمت خدا فروتن باشیم[۲]. سوم، باید بر این بنیاد تزلزل ناپذیر تکیه کنیم: هرچند که سزاوار نیستیم، یقین داشته باشیم که خدا به‌خاطر خداوند عیسی مسیح دعای ما را می‌شنود، همان‌گونه که در کلام خود وعده داده است[۳].

ارجاعات:

۱ – مزامیر ۱۴۵: ۱۸– ۲۰؛ یوحنا ۴: ۲۲– ۲۴؛ رومیان ۸: ۲۶– ۲۷؛ یعقوب۱: ۵؛ اول یوحنا ۵: ۱۴– ۱۵

۲ – دوم تواریخ ۷: ۱۴؛ مزامیر ۲: ۱۱؛ ۳۴: ۱۸؛ ۶۲: ۸؛ اشعیا ۶۶: ۲؛ مکاشفه ۴

۳ – دانیال ۹: ۱۷– ۱۹؛ متی ۷: ۸؛ یوحنا ۱۴: ۱۳– ۱۴؛ ۱۶: ۲۳؛ رومیان ۱۰: ۱۳؛ یعقوب ۱: ۶

پرسش ۱۱۸ : خداوند به ما حکم کرده است که چه چیزی از او بخواهیم؟

پاسخ: هر آنچه که برای جسم و روح به آن احتیاج داریم[۱]. همان‌گونه که در دعایی آمده است که مسیح، خداوند ما، خود به ما آموخت.

ارجاعات:

۱– یعقوب ۱: ۱۷؛ متی ۶: ۳۳

پرسش ۱۱۹ : دعای خداوند چیست؟

پاسخ: ای پدر ما که در آسمانی، نام تو مقدس باد

پادشاهی تو بیاید، خواسته تو همان گونه که در آسمان است بر زمین نیز انجام شود

امروز نان روزانه ما را بده

و قرض‌های ما را ببخش

همان‌گونه که ما نیز قرضداران خود را بخشیده‌ایم.

و ما را در آزمون قرار مده

بلکه از شریر رهایی بده، زیرا

پادشاهی و قدرت و جلال تا ابد از آن توست. امین[۱]

ارجاعات:

۱ – متی ۶: ۹– ۱۳؛ لوقا ۱۱: ۲– ۴

روز خداوند ۴۶

پرسش ۱۲۰ : چرا مسیح فرمان داده است که خدا را «پدر ما» خطاب کنیم؟

پاسخ: تا در همان ابتدای دعا همانند یک کودک، به خداوند حس اعتماد و احترام داشته باشیم. خدا به واسطهٔ مسیح پدر ما شده است؛ پس حتی بیش از پدران زمینیِ ما که از برطرف کردن نیازهای این زندگی دریغ نمی‌کنند، می‌توان اطمینان داشت که او آنچه را با ایمان از او می‌طلبیم از ما دریغ نخواهد کرد[۱].

ارجاعات:

۱ – متی ۷: ۹– ۱۱؛ لوقا ۱۱: ۱۱– ۱۳

پرسش ۱۲۱: چرا در دعا آمده است "در آسمان"؟

پاسخ: این عبارت به ما می‌آموزد که دربارهٔ عظمت آسمانی خدا به شیوه‌ای زمینی نیندیشیم[۱]، و همهٔ نیازهای جسم و جانمان را از قدرت مطلق او انتظار داشته باشیم[۲].

ارجاعات:

۱ – ارمیا ۲۳: ۲۳– ۲۴؛ اعمال رسولان ۱۷: ۲۴– ۲۵

۲ – متی ۶: ۲۵– ۳۴؛ رومیان ۸: ۳۱–۳۲

روز خداوند ۴۷

پرسش ۱۲۲ : اولین درخواست در این دعا چیست؟

پاسخ: نام تو مقدس باد: یعنی نخست به ما عطا کن که تو را به‌درستی بشناسیم[۱]، و تو را در همهٔ کارهایت تقدیس، تجلیل و ستایش کنیم، که در آن‌ها قدرت مطلق، حکمت، نیکویی، عدالت، رحمت و حقیقت تو می‌درخشد[۲].

همچنین عطا کن که تمام زندگی خود، یعنی افکار، سخنان و اعمالمان، را چنان سامان دهیم که به‌سبب ما به نام تو کفر گفته نشود، بلکه همواره حرمت نهاده و ستوده شود[۳].

ارجاعات:

۱ – ارمیا ۹: ۲۳– ۲۴؛ ۳۱: ۳۳– ۳۴؛ متی ۱۶: ۱۷؛ یوحنا ۱۷: ۳

۲– خروج ۳۴: ۵–۸ ؛ مزامیر ۱۴۵؛ ارمیا ۳۲: ۱۶– ۲۰؛ لوقا ۱:۴۶–۵۵، ۶۸–۷۵؛ رومیان ۱۱: ۳۳–۳۶

۳ – مزامیر ۱۱۵: ۱؛ متی ۵: ۱۶

روز خداوند ۴۸

پرسش ۱۲۳ : درخواست دوم چیست؟

پاسخ: ملکوت تو فرا رسد: ما را با کلام و روح خود چنان هدایت کن که بیش‌ازپیش تسلیم تو شویم[۱]. کلیسایت را حفظ کن و گسترش بده[۲]. تمام کارهای شریر، هر قدرتی که بر ضد تو بر می خیزد، و هر توطئه ای که علیه کلام مقدس تو است را نابود کن.[۳] این‌ها را انجام بده تا پادشاهی تو به کمال برسد، تا تو در همه چیز همه باشی[۴].

ارجاعات:

۱ – مزامیر ۱۱۹: ۵ ،۱۰۵؛ ۱۴۳: ۱۰؛ متی ۶: ۳۳

۲ – مزامیر ۱۲۲: ۶– ۹؛ متی ۱۶: ۱۸؛ اعمال رسولان ۲: ۴۲– ۴۷

۳ – رومیان ۱۶: ۲۰؛ اول یوحنا ۳: ۸

۴ – رومیان ۸: ۲۲– ۲۳؛ اول قرنتیان ۱۵: ۲۸؛ مکاشفه ۲۲:۱۷، ۲۰

روز خداوند ۴۹

پرسش ۱۲۴ : سومین درخواست چیست؟

پاسخ: خواسته تو همان گونه که در آسمان است بر زمین نیز انجام شود: عطا کن تا ما و همهٔ انسان‌ها از ارادهٔ خود دست بکشیم و بی‌هیچ اعتراضی، از ارادهٔ تو اطاعت کنیم؛ زیرا تنها ارادهٔ تو نیکوست[۱].

همچنین عطا کن که هرکس وظایف منصب و دعوت خود را انجام دهد[۲]، همچون فرشتگان آسمان، با اشتیاق و با وفاداری[۳].

ارجاعات:

۱ – متی ۷: ۲۱؛ ۱۶: ۲۴– ۲۶؛ لوقا ۲۲: ۴۲؛ رومیان ۱۲: ۱– ۲؛ تیتوس ۲: ۱۱– ۱۲

۲ – اول قرنتیان ۷: ۱۷– ۲۴؛ افسسیان ۶: ۵– ۹

۳ – *مزامیر ۱۰۳: ۲۰– ۲۱*

روز خداوند ۵۰

پرسش ۱۲۵ : درخواست چهارم چیست؟

پاسخ: نان روزانهٔ ما را امروز به ما بده. به معنای: همهٔ نیازهای جسمانی ما را تأمین کن[۱]، تا دریابیم که تنها تو سرچشمهٔ همهٔ نیکویی‌ها هستی[۲]، و بدانیم که نه کوشش و نگرانی ما و نه حتی عطایای تو، بدون برکتت، سودی به ما می‌رسانند[۳]. پس عطا کن که اعتماد خود را از همهٔ مخلوقات برداریم و تنها بر تو توکل کنیم[۴].

ارجاعات:

۱ – *مزامیر ۱۰۴: ۲۷– ۳۰؛ ۱۴۵: ۱۵– ۱۶؛ متی ۶: ۲۵– ۳۴*

۲ – *اعمال رسولان ۱۴: ۱۷؛ ۱۷: ۲۵؛ یعقوب ۱: ۱۷*

۳ – *تثنیه ۸: ۳؛ مزامیر ۳۷: ۱۶؛ ۱۲۷: ۱– ۲؛ اول قرنتیان ۱۵: ۵۸*

۴ – *مزامیر ۵۵: ۲۲؛ ۶۲؛ ۱۴۶؛ ارمیا ۱۷: ۵– ۸؛ عبرانیان ۱۳: ۵– ۶*

روز خداوند ۵۱

پرسش ۱۲۶ : درخواست پنجم کدام است؟

پاسخ: و قرض‌های ما را ببخش، همان‌گونه که ما نیز قرضداران خود را بخشیده‌ایم.

یعنی به‌سبب خون مسیح، هیچ یک از خطاهای ما گناهکاران درمانده و نیز شرارتی را که همچنان به ما چسبیده است، به حساب ما مگذار[۱]؛ همان‌گونه که این نشانهٔ فیض تو را در خود می‌یابیم که مصمم هستیم همسایهٔ خود را از دل ببخشیم[۲].

ارجاعات:

۱ – *مزامیر ۵۱: ۱– ۷؛ ۱۴۳: ۲؛ رومیان ۸: ۱؛ اول یوحنا ۲: ۱– ۲*

۲ – *متی ۶: ۱۴– ۱۵؛ ۱۸: ۲۱– ۳۵*

روز خداوند ۵۲

پرسش ۱۲۷ : درخواست ششم چیست؟

پاسخ: و ما را در آزمون میاور، بلکه از شریر رهایی ده: یعنی به‌خودیِ خود چنان ضعیفیم که حتی لحظه‌ای نیز نمی‌توانیم ایستادگی کنیم[۱].افزون بر این، دشمنان قسم‌خوردهٔ ما، شیطان[۲]، دنیا[۳] و طبیعت گناه‌آلود خودمان[۴]، هرگز از حمله به ما دست نمی‌کشند. پس تو از این رو، با قدرت روح‌القدست ما را حمایت کن و قدرت بده تا در این جنگ روحانی[۵] شکست نخوریم، بلکه استوار در برابر دشمنان تا پیروزی کامل، مقاومت کنیم.[۶]

ارجاعات:

۱ – *مزامیر ۱۰۳: ۱۴– ۱۶؛ یوحنا ۱۵: ۱– ۵*

۲ – *دوم قرنتیان ۱۱: ۱۴؛ افسسیان ۶: ۱۰– ۱۳؛ اول پطرس ۵: ۸*

۳ – *یوحنا ۱۵: ۱۸– ۲۱*

۴ – *رومیان ۷: ۲۳؛ غلاطیان ۵: ۱۷*

۵ – *متی ۱۰: ۱۹– ۲۰؛ ۲۶: ۴۱؛ مرقس ۱۳: ۳۳؛ رومیان ۵: ۳– ۵*

۶ – *اول قرنتیان ۱۰: ۱۳؛ اول تسالونیکیان ۳: ۱۳؛ ۵: ۲۳*

پرسش ۱۲۸ : چگونه دعا را به پایان می‌رسانید؟

پاسخ: زیرا پادشاهی و قدرت و جلال تا ابد از آنِ توست. یعنی همهٔ این درخواست‌ها را از تو داریم، زیرا تو پادشاه ما هستی و بر همه‌چیز قدرت داری؛ هم می‌خواهی و هم می‌توانی همهٔ نیکویی‌ها را به ما عطا کنی[۱]؛ و زیرا نام مقدس تو، و نه خودِ ما، باید همهٔ جلال را تا ابد دریافت کند[۲].

ارجاعات:

۱ – رومیان ۱۰: ۱۱– ۱۳؛ دوم پطرس ۲: ۹

۲ – مزامیر ۱۱۵: ۱؛ یوحنا ۱۴: ۱۳

پرسش ۱۲۹ : کلمه آمین به چه معناست؟

پاسخ: به معنای: این به‌راستی و به‌یقین چنین خواهد بود. زیرا این‌که خدا دعای مرا می‌شنود، حتی از این‌که در دل واقعاً خواهان آنچه از او می‌طلبم هستم نیز قطعی‌تر است[۱].

ارجاعات:

۱– اشعیا ۶۵: ۲۴؛ دوم قرنتیان ۱: ۲۰؛ دوم تیموتائوس ۲: ۱۳

Heidelberg Catechism

In Farsi language

International Evangelical Church

Larnaca, Cyprus